

1. July

KÖLCSEY FERENCZ'
M U N K Á J I.

ELSŐ KÖTET.

V E R S E K.

2-6. sz. i. megjelölend.

ebben a kiadásban

166 nem jelölt meg

167.

BUDAPESTI
MUNKÁSEGYLET

KÖLCSEY FERENCZ'
MUNKÁJI.

KIADTA
S Z E M E R E P Á L.

ELSŐ KÖTET.
V E R S E K.

PESTEN, 1832.
HARTLEBEN KONRÁD ADOLF' TULAJDONA.

♠. 206:4

KÖLCSEY FERENCZ'

V E R S E I.

ROBERTSON

V. H. B. E. I.

BÚCSÚ B... től.

Szõ Demeter. October. 1809.

Mégysz édesem, ah de elfeledni
Nem fogsz Te, nem fogsz engemet,
Szent láncz köt engemet Te hozzád,
Szent láncz köt hozzám Tégedet.

Szelíd csennel fog képzetidnek,
Miként az éjnek álmai,
Elébe tűnni képem, akkor
Lágy érzés töltse szívedet.

Remegjen könnycsepp is szemeidben,
Egy könnycsepp szenvedésimért,
Felém hozzák azt hűs Zephyrkék,
'S enyhülni fognak kínaim.

Majd érte sírhalmán anyámuak
Más könyvet öntök én neked,
Körültem lengő szellemének
Lesírván szenvedéseink?

Ah, nyugta' szent helyén komor bú
Nem vérzi már a' szíveket,
Ah, nyugta' szent helyén ha fognak
Nyúgodni fáradt tagjaim!

VÉGNYÚGALOM.

Álmosd. Januar. 25d. 1810.

Ohajtom én hűs sírhalomban
 Aludni csendes éjemet,
 Szendergve holdog nyugalomban
 Leélvén kínos éltemet.

Aludva sírom' éjelében
 Lágy nyugalom leng hamvamon,
 Mint leng Zephyr könnyű rüptében
 Virító rózsabokrokron.

Majd Lotti szép tekintetével
 Borongva áll sírom felett:
 Mint Hesper bájoló képével
 Ha felszáll halmaim megett.

Hall majd egy fülmilét csattogni
Az elborító lombokon,
És édesen fog andalogni
A' lágyan ümlő hangokon,

'S szelíd álomra szenderedve
Szent képzeteknek karjain,
Még egyszer ah, sohajt epedve
Költője' kellő daljain.

KÍVÁNSÁG.

Debreczen. October' utóls. 1810.

Boldog a' kit szent berek' alkonyában,
 Mint szelíd pásztort remegő Chitóne,
 Lep-meg a' Musa 's magas érzelemmel
 Tíburi dalt zeng.

Gyors enyészettel forog a' jelenlét,
 A' dicső Herost örök éj borítja,
 Büszke márványán kihál a' csudált név,
 'S fű lepi sírját.

Mint Zephyr vígan rüpes a' szelíd dal
 A' jövő kornak nevető virányin,
 Zöld bokorban fűv deli nő' keblére
 Aetheri kedvet.

Rózsa sírdombján koszorús pohárral
 Íhletett kéztől jut az énekesnek,
 'S nyúgoszik szentelt pora hűs lakában
 Isteni álmot.

Adjad o Phöbus nekem ezt jutalmúl
 Majd sötét éjben ha világom elhúny,
 Adj te míg élek szeretett leánykát
 Küpris ülelnem.

PHANTASIA.

Szö Demeter. August. 10d. 1811.

Boríts-el édes álmaiddal,
Szép hölgy, arany phantasia!
Rengetvén gyöngé karjaiddal:
Mint Amorát Idalia.
Bükkjeimnek biztos éjében
Érzem balzamlehelleted',
'S a' fülmiléknek énekében
Szól hozzám bájos zengzeted.

Kebledben andalogva bírom
Ismét Lyánykám' szerelmeit,
Kebledben andalogva sírom
Vesztésem' néma könyeit.
Váltó örömnék 's fájdalomnak
Igy olvadván érzésiben,
A' bánatok kevésbbé nyomnak,
'S a' szűk öröm szentté leszen.

Tekintetem hat a' jövőre ,
'S lehullnak a' kék kárpitok ,
Merengve néz a' múlt időre ,
'S újabb lángokra lobbanok.
A' szűk jelenlét szét röpíti
Kevés búját örömmel ,
Ösvényimet virág teríti ,
A' bal szerencsét szép lepel.

Így él a' sylphné fellegetben
Rengvén Zephyr' hűs szárnyain.
Leszáll , 's szent berkek' éjelében
Kedvesnek olvad karjain.
Így él a' Lepke rózsaszájjal
Csókolván Flora' kedvesét ,
'S szerelme' ülében égi hájjal
Leéli boldog életét.

KEDVES' SÍRJA.

Szö Demeter. August. 13d. 1811.

Ki sírja ez hűs bükknek éjében
 Mellyet lengő fű 's kék virág fedez?
 O Vándor, ülj-le bükkem' enyhelyében,
 Kedvesnek sírja ez!

Bús könny remeg leányka kék szemedből
 Ki fogja e' könnyűt letörteni,
 Lágyan ölelvén-vissza gyötrelmedből
 Mint Paphos' isteni?

Vándor, ne bánd e' könnyet melly áztatja,
 Nem fogja tenni jéggé keblemet,
 Csendes keserv csak a' mi őt fakasztja,
 És hív emlékezet!

SZEMERÉMHEZ.

Szö Demeter. September. 1811.

Boldog kinek szép hont adának
 A' sors' örök törvényei,
 Hol Genius' szelíd nyomának
 Láttatnak nyilván jelei,

Ki mint a' Sylph tündérberekben,
 Álmai közt halhatatlan, él,
 Bolyongván lelke hűs szelekben
 Chitóné' csendes fényinél.

Szük életében nyújtják néki
 Elysiont az istenek,
 Utána lelkesült vidéki
 Nem földi dalra zengenek.

Őt Roche' hársai közt susogva
 Hevítí Haller' szelleme ;
 És rózsaláncczal tartja fogva
 Az égi Nagyság' kelleme.

Clarens' virányin bánatjában
 A' számkivettnek részt veszen ;
 Mereng Wolmar' tündérvárában
 Nagy ideálja' kebliben.

Vagy véled természet' barátja
 Járván viruló környedet ,
 Mint Hesper bájos fényben látja
 Derengő bölcseségedet ;

Hív anyját hallja rejtekéből ,
 Mint nyájas Echo, szólani ,
 Érez , miként Te, nagy lelkéből
 Szent lángokat csapongani ,

Fel a' Teremtő' tronusához
 Seraphnak tűzsárnyain lebeg,
 Leplezve járul szent arczához
 Virtusban 's szíve nem remeg.

Vagy égi Musa Gessnerednek
Édes hangjain kebledre húll,
Sebes verési csendesednek,
Lelkén szelíd alkony vonúl;

Mellyét a' pásztorok' virányin
Erosnak vígan nyitja-fel,
Andalgván a' hegyek' leányin
Tisztán hevülő érzésivel.

Hölgy mellett olvad hús berekben
Csalogány' szívrázó dalán,
Láng ébred a' tekintetekben,
Remegve nyúl kéz kéz után;

Kedvelt fajok sötét árnyával
Borítja-be szép álmokat,
A' Genczian' bájos szagával
Istenli boldogságokat.

Majd zengvén lantján hangos ének
Mégmássza Jura' hérczeit,
'S gyúlasztja Dole' szép körének
Vígán szédelő rendeit;

Borongva nyúlnak-fel messzére
Gothard' sötétes ormai,
Kilátszanak tekintetére
A' kéklő Cenis' útai;

Túl elfedő sziklák' homályán
A' boldog helyig álmodoz,
Hol annyi Heros égi pályán
Jutott Olymp' lakójához,

És a' hol csendes pompájában
Mosolygva fekszik Tivoli,
'S a' Vándor Vesta' templomában
Kelyhét Horátznak szenteli;

'S mint a' görög lant' dicsősége
Hevülvén Musa' kelyhitől,
Messzebbre nyúl pályája' vége,
'S zengése a' felhőknek röpül!

O Genius halvány lepleddel
Melly sírnyugalmával borít,
Miként borongó Luna, fedd-el
A' messzeföld' ingerjeit.

Itten vérző honunk' vidékin
 Nyögő szél érvén keblihez,
 Pusztúlt váraknak omladékin
 A' Musa búsan tévedez.

Tekintvén századokra vissza,
 Ha Somlónk' ormain megáll,
 Az édes cseppet könnyel issza,
 Lantján víg hangot nem talál.

Lehajlik Dayka' sirkövére,
 'S borítja lelkét fájdalom,
 Ah, Chárisoknak kedveltére
 Sírjában szállt csak nyúgalom!

Lelkében, mint Hesper' sugára,
 Hordott szelíd érzéseket,
 Genius' szemén melly véle jára
 Mosolygó könnyű reszketett.

De bájhangjai nem édesíték
 A' sorsot égi kebelén,
 Vérző sohajtások hevíték
 Szívét hölgyének lágy ülén.

'S miként irigylett nyúgalmának
 Várából Eros' kedvese,
 Szállott arany Phantasiának
 Téreiről sírdomb' mélyibe.

Kérjük sötét enyhelye mellett,
 Hogy lágyúljon a' végezés,
 Lengjen körülünk gyöngé szellet,
 'S emelje lelkeink' ihletés;

Vegyék-fel ömlő hangjainkat
 Karpat' kinyúló szirtjai,
 Érezzék forró lángjainkat
 Ister' zöldellő martjai;

A' dalra szebb honunk' leányi
 Miként Nymphák tánczoljanak,
 Berkeink, mint Széphalom' virányi,
 Elysionná váljanak;

Fonjunk a' Küzdő' szent fejébe
 Nem hervadandó koszorút,
 Sírjának hűves éjelébe
 Rózsák közt menjen biztos út.

Lángzók lesznek csudált nevénél
Az érző szív' verései,
'S szentek, mint oltár, emlékénel
A' hűség' csendes könyei.

GENIUS SZÁLL . . .

Almos d. September. 1812.

Genius száll az énekes' mellyébe,
 Melly szelíden ümlő dalra hív:
 Elmerűlvén lantja zengzetébe
 Szíveket ragadni égi mív!
 Mint zephyr' lágy szárnya zúg fölettünk
 Bükkje' sátorából szép dala,
 'S Hesperidák' kertjeként mellettünk
 Rózsaberkek nyilnak áltála.

Gyül 's borong az érzelem reája
 Fellegként, melly nyári napra jő;
 Felderül a' gondolat' fáklyája,
 'S mint szivárvány, a' dal áll elő
 'S fénykörének messze csillogtában,
 A' merengve néző szem előtt,
 Ég ragyogva színes pompájában,
 Mellyet égi sugarokból szőtt.

Boldog, a' kit isteneink szeretnek,
 És teremtő szellem ajkán leng,
 'S karja közt a' nyájas képzeletnek
 Ideálok' bájhonába reng!
 Századokká nyúl-ki pillantatja,
 'S felderül a' kétes messzeség,
 Enyhe fényt kap a' bú' csillagzatja,
 'S Hesperusként rózsaszínben ég.

Istenülő! földi szellemében
 Gúnyol a' gőg Téged álnokúl.
 Vesd meg ötet lelked' szép hevében,
 Álragyogvány fénye, melly kimúl.
 'S szállj királyi sasként égi pályán,
 Szárnyaidnak nyíl szokatlan út,
 'S homlokodra, túl a' föld' homályán,
 Nyersz jutalmúl csillagkoszorút.

SAPPHO UTÁN.

Almosd. Junius. 1813.

Büszke székedben örök Aphrodíta,
Égi hölgy, lesben gyakorolt miattad
Szívemet bánat 's unalom, könyörgök,
Hogy ne alázzák.

Jőjj felém inkább, ha szavára máskor
Hív imádódnak kegyesen hajoltál,
'S elhagyád értem szeretett atyádnak
Isteni házát.

Vonva hintódat lebegő galambok,
Hű madárkaid, sebesen röptéltek
Villogó szárnyal lefelé Olymprol
Aetheri pályán ;

Szent öröm töltött mikor, Istenasszony,
Égi orzáddal szeliden mosolygván,
Kérdezéd tőlem mi gyötör 's miért hív
Esdekelő szóm?

Nyerni kedvedtől mit akar leginkább
Felhevült szívem? kinek hév szerelme
Tart megint bájos kötelén? ki hoz bajt
Sappho tenéked?

Mert ha fut, gyorsan könyörögve tér-meg,
És ajándékot maga nyújt ha tőled
Nem veszen, 's csókokod? ha kerüli, csókol
Bár ne akarjad.

Jőjj felém most is, 's kegyesen ölelj-ki
Bánatim között 's telyesítsed a' mit
Szívem óhajt hogy telyesíts, segítvén
Isteni erőddel.

MINDEN ÓRÁM...

Almosd. Jun. 11d. 1813.

Minden órák csüggesztő magányom'
 Néma csendén búnak szentelem,
 Rajtad elmém, ah, törődve hányom,
 'S könyim' árját issza kebelem.
 Merre, merre tűntök hű szerelmek,
 Mellyek lánczolatok szívemet?
 Ha fogjátok forró szenvedelmek
 Elborítani lángként éltemet?

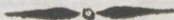
Most is karján fényes ideálnak
 Még magasan rengnek álmaim,
 Ah, de tündérvárán nem találnak
 Méltó tárgyat többé lángjaim.
 Fanni, Fanni mint Zephyr utánad
 Sohajtásim szállnak untalan,
 Szűnj-meg egyszer lélekvesztő bánat!
 Szív, mért ingerlődöl hasztalan?

Zengtem égi dalt: mint alkonyában
 Philomela kertem' bokrain,
 'S mind hijában folytak, mind hijában
 Bájos hangok lantom' húrjain.
 Csillagokra fel remegve sírtam,
 'S fényektől nem jött vigasztalás;
 Berkén Echót fájdalomra birtam,
 'S jajgatásnak szólt csak jajgatás.

Isten hozzád eltünt rózsapálya,
 Isten hozzád elsírt nyugalom!
 Képed' lelkem többé nem találja,
 Dúló vésként zúg a' fájdalom.
 'S bár a' kor, boritva fátyolával,
 Tőle messzebb messzebb elvezet,
 Rám világít lobbanó fáklyával,
 'S vissza vonz a' bús Emlékezet.

'S ah reményem' mindegyik virága
 Újra fonnyad szellemkebelén,
 Újra sűlyed a' szív' boldogsága,
 'S régi sebben újra vérzem én!
 'S míg a' gyötrelemnek visszerzése
 Százszorozva tépi lelkemet:
 Képzetemnek vészhozó lengése
 Gyújt és kínos álmokkal temet.

Szállj homályba, 's húnyj el fátyolodnak
Éjelében bús Emlékezet!
Álmaid ha lassan alkonyodnak,
Nyúgalom tán nyújt még hű kezet.
Nyájas arczod' visszasúgárzása
Enyhefény a' boldog' napjain;
Nékem, ah, csak Lethe' áradása
Hoz segédet kínom' lángjain!

VESZTESEG.

Almosd. Junius. 1813.

Itt epedett, itt dőlt kebelemre a' mennyei Iyányka,
 Itt szívta ajkamrol szép tüzem' égi hevét.
 Néma vagy, ó boldog szerelem! mondá vala Phoebus,
 'S karjai közt kegyesem' hirtelen elragadá.
 Mit használ nekem, ah, 's feldúlt örömmimnek azóta,
 Kínom' mélye felett hogy dalom' árja csapong.

AJÁNLÁS.

Almosd. Jun. 1813.

Néktek szent legyen e' Iant Ámor , Grátzia ,
Phoebus ,
Aetheri tűz , báj 's hang töletek ömle reá.

SAPPHO UTÁN.

Almosd. Junius. 1813.

Meghalva fogsz feküdni majd,
 'S emlékezet nem fog maradni
 Felőled a' halál után.
 Nem fűztél rózsalombokat
 Pieriából homlokodra,
 'S fény nélkül szállasz föld alá,
 'S nem fogsz Olympra fel magasan
 Röpülni a' holtak közül.

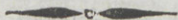
DEMOKRITOS' SÍRJÁN.

Görögből.

Almos d. Junius 1813.

Szent Plúton , vedd Demokritost országod'
 homályán ,
 Hogy bús néped közt egy legyen a' ki nevet.

OHAJTÁS.

Almosd. Jun. 1813.

Légyenek érzéseim szentek, mint isteni lantnak
 Zengzete, Thespiadák, Tempe² virányi felett.
 Éltemet esti homály¹ kékellő leple borítsa,
 Gyenge szerelmeimet védje viszont szerelem,
 'S egykor az andalgót emlékem² néma kövénél
 A³ szépnek vídám érzete lengje körül.

HIACYNTHUS.

Almosd. Junius. 1813.

Haldoklott, ah, lábai előtt a' mennyei gyermek,
 Nyögdelte 's füveiben nem lele Phoebus erőt.
 Véredből egy lenge virág, így szóla, pirúljon,
 És bársonylevelén éljen örökre jajom.

TISZTÁK, MIKÉNT ...

Almos d. Junius. 1813.

Tiszták, miként Arethusának
 Folyása, voltak álmain,
 'S bár néha könnyűim hullának
 Búval nem éltem napjaim?
 Mint lepke röpdesett mellettem
 A' képzeteknek angyala,
 'S zúgó neszek között felettem
 Borúlt-el lángszin fátyola.

O Genius karjaid' enyhelyében,
 Hellasnak omladékain
 Miként Dione' bölcsőjében
 Merengtem a' kény' árjain.
 Vígán derült fel alkonyából.
 Elöttem Roma hét hegyén
 'S Félistenimnek sírhalmából
 Olymp felé lebegtem én.

Árnyaid közt Tibur szent határa
 Hús szellem érte keblemet,
 Hullattam költőd' sírhalmára
 Epedt szemből hév könyeket.
 S' hol éneklője Cynthiának
 Zengette kellő lángjait,
 Hordozta szívem Cypriának
 Ah, győzhetetlen lánczait.

Kypris, Kypris szép tömlőczüdben
 Rabbá lennem mi jó vala!
 Mi kedves olvadnom tüzedben,
 'S mint Phoenix élnem általa!
 Eltöltve lelkét szent hevemmel
 Ölemben ült az égi Lyány;
 'S elandalítám énekemmel:
 Mint hű párját a' csalogány.

Ohajtlak messze fátyolodnak
 Kékjében látni szép Remény!
 Ha napjaim majd alkonyodnak
 Derül e rájok újabb fény?
 Imádott tárgyak' ellenébe
 Röpülnek e egykor szárnyaim?
 Vagy tán a' sírdomb' hús éjébe?
 Megszűnnek édes álmaim?

Sors, vígan dőlök kebeledre,
 Ha végóráid intenek;
 Engedd csak, hogy sötét helyedre
 Szép álmaim kísérjenek.
 Fényektől bús lakod' homálya,
 Miként Aurora, felderül;
 'S reám viruló rózsapálya
 Mosolyg vad pusztáid közül.

SAPPHO UTÁN.

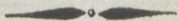
Almosd. Julius' 4d. 1813.

Boldog ember, mint Uranos' lakóji,
 A' ki vígan ül, kegyes, ellenedben,
 'S andalog kellő szavad' édes hangján,
 'S gyöngé mosolygást

Ajkadon látván szeliden lebegni;
 Mellyre megdöbben kebelemben a' szív,
 Mert jelenléted leborít azonnal,
 És oda lészek.

Nyelvem eltompúl ajakim között 's gyors
 Égi tűz ömlik tetemimre végig,
 Zúg fülem 's bágyadt szemeim borúlnak
 Éji homályba.

Arczomon végig hideg izzadás foly ,
Reszketek , fúlok , 's halavány virágként
Hervadó színnel rogyok a' halálnak
Karjai közzé.

EGY IFJÚ' SÍRJÁN.

Almosd. Jul. 7d. 1813.

Költő.

Lengesz, hogy szelíden nyugodjék sírja' homályán
 A' szeretett ifjú, Génius, hála neked!
 Myrtust 's könnyeimet hozom itt hamvához elődbe;
 Ah, híven lobogott aetheri láng kebelén.
 Egyszer csak; lehet-e szemlélnem mennyei képét
 Jőni vezérkarodon Lethe' virányi felől?

Génius.

Semmi panaszt a' Párka nem hall. Fáklyája lefordúlt.
 Hádes' szent ligetén egykor elődbe siet.

RÁDAYNAK SÍRJÁN.

1813.

Hintsz rózsát e' sírra , Magyar ! 's érezzed az égi
Szellemet arczaidon. Ráday nyúgoszik ott.

EGYKOR HOMÁLYOS...

Almos d. August. 1813.

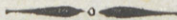
Egykor homályos érzetek' álmain
 Borongva lengett képzetim' angyala,
 'S ömlő pataknál 's berkek' éjén
 Aetheri képek után epedtem.

Sejdítve néztem, téreiden Olymp,
 A' messze felhők' éjeli táborát,
 'S felém varázs szemek mosolygtak,
 'S isteni szózatokon hevülék.

Eltűnt az álom, és üresen maradt
 Titkos valókért lelkesedő keblem,
 Nincs égi kép, nincs lengé fátyol,
 'S Hesperis kert, 's ülelő Sylphida.

Ki hozza-meg szép napjaimat viszont ?
Ki szenderít-el rejtekem' alkonyán ?
Hogy lepkeként szép álmainnak
Rózsavirányi felett lebegjek.

Hagyd, folyjon, Eros, háladalom neked!
Te nyájas arcczal jössz 's szeliden borúl
Tündérbáj ismét berkeimre,
'S Elysion mosolyog körülém.

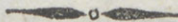
JEGYVÁLTÓ.

Almosd. Sept. 8d. 1813.

Vedd e' gyűrűt reszkető kezemből,
 Vedd e' csókban forró lelkemet.
 Néked minden órát életemből,
 Értted vérözönnel szívemet!
 Téged fognak-által karjaim?
 Ah, Te-e, keblemnek ideálja,
 Melly gyakran mint nyári est' homálya
 Messze lengett szél' fuvalmain?

Merre, merre lángoló hevemben?
 Honnan, honnan ó nem földi kény?
 Mért e' reszkető könnyű szememben?
 Mért ez édes órán új remény?
 Bájos arczod', százszor boldog álom,
 A' múltban 's jövőben nem találom.
 Holtan fekszem e lágý karodon,
 Vagy merengek bő hullámidon?

Tündér kárpitot vonnak fölettem
Hű szerelmünk' nyájas Isteni,
Érzem őket hűsen lengeni,
'S égi scénák tűnnek fel mellettem.
Myrtus' lombjainnak enyhelyében
Én a' választott, a' boldog én,
Öszveomlom a' kény' érzetében
'S égek Armidámnak kebelén.

ÁBRÁND.

Almosd. Sept. 14d. 1813.

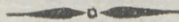
Halljad fényszekeredben,
 Lúna, dalom? !
 Fellengve szálljak én,
 De mint te szelíden
 Tekintetem.
 'S mint Philomela'
 Éneke lengjen
 Az isteni Hymnus
 Fellegeimből
 Szárnyain alá.

A' Párka kinek
 Vérző szívet adott
 Égi kebelben,
 Durva panaszra
 Sem pajkos örömrre
 Nem ömlik-el az.

Mert egy anyának
 Nőttek ülében
 A' bánat 's öröm,
 A' Sorsnak ülében.
 Borongó képpel 's remegő
 Könnyel szemeikben
 Ölelik egymást
 A' hervadatlanok.

Szállongva feléjük
 Rózsalepelben
 Arany Phantasia
 Jösz 's kebeledben
 Tűnnek-el űk.
 De te hű karodon,
 Messze mosolygván,
 Ismét felhozod őket
 Szent Emlékezet:
 Mint fellegeken
 Az éji szivárvány.

O Sors, hála neked
 E' gyermeki szivért
 Mellyet adál.
 Fannim' kebelében
 És Cyprusok' alján
 Sírnom olly édes,
 Olly édes mosolygnom!

IDEÁL.

Almosd. Sept. 16d. 1813.

Gyakorta jött felém szent fáim' alkonyában
 Lebegve szárnyain egy kedves ideál,
 Lelkem derült miként a' Chárisok' honában
 Az első nyárinap Eos' sugárinál.

Csapongva szórta szét phantasiám' hatalma
 Ifju korom' kecses, de földi képeit;
 'S mint égi kert virúlt halottaim' sírhalma;
 'S nem ismert szellemnek érzém lengéseit.

Mi hely, mi érzemény, melly álmok bájolának
 Sötéten mint Hypnus 's tisztán mint Grátzia?
 Érzém, de nem tudám nevét szivem' honának,
 Egy más Páphos vala az, 's egy más Arcadia.

Nem mint te Hermáon, 's mint Hébe aranyhajával,
 Nem mint boldog lakód Lethei szent virány,
 Borítva láttam ott az ifjút glóriával,
 'S plátói lélekként fellengett a' Leány.

Melly szív, melly ömledés, melly lángoló remények,
 'S forró találkozás örök sors' karjain!
 És jöttek a' napok: mint égi tünemények,
 'S virító rózsaként Sylphidák' nyomain.

Mosolygasz, ó Barát, hogy érett éveimben
 Gyúladva festem én az eltűnt gyermeket,
 Ah, most is újulást találok képzetimben,
 'S könnyebb szárnyain bolyong elmém a' föld felett.

'S mit téssz, ha így adá lantunknak istennéje
 Szemlélni tündérfényt a' Természet körül,
 És terjedő karral szállonganunk feléje,
 'S sötétben lenni majd, ha bája szét röpül?

Mikor, mikor lesz, hogy nem fog távozni tőlem
 A' hullámok között mosolygó bölcsesség,
 'S ez elszendergető Daemon kiszáll belőlem,
 'S elő lepletlen áll a' tiszta emberiség?

Nem fényben mint Olymp és még is nem sötéten
Ha foglak, hív anyánk, meglátni hű fiad,
Nem függve már tovább örökre csalfa képen,
'S nem sírván 's örülvén muló álmok miatt.

Ah lelkem e' testtel szelíd harmoniába'
Pályámon lengjen ált vígan mint égi pár,
'S egyszerre düljenek szent kényeim' karjába
Mint egy Anacreon kit rózsás kelyhe vár.

ÉDES KÍN.

Almosd. Sept. 17d. 1813.

Ti néma bús vidékek
Halljátok kínomat ;
'S te Nymppha szent folyamban ,
Könyűm feléd ömöl.

De Nymppha balzamoddal
Ne gyógyítsd e' sebet ;
Örömmel hordom én azt
Keblemben Chlorisért.

É L E T.

Almosd. Mart. 10d. 1814.

Te sírhalomnak bús homálya,
 Bár benned nyugtomat lelem,
 Rád nézni még is gyöttelelem,
 Kedvét e' szív csak itt találja.
 Sűrű kény 's fájdalom felett,
 Mint csolnak a' habok' körében,
 Hánykódom 's nyugszom hív ülében,
 Védangyalomnak melly vezet.

Vadon, mint Cométák pályája,
 Ne bánd, ha folynak napjaink,
 Fellobban a' remény' fáklyája
 Midőn borítnak gondjaink;
 'S puszták, miként vár' omladéki,
 Ha lesznek majd Éden' vidéki,
 'S szemeink a' múltat keresik,
 Könyezni meg is jól esik.

Erőt a' férfiú' lelkébe,
 Ne fogja szívét csüggedés,
 'S öröm ha jön 's ha szenvedés,
 Egyformán lépjen ellenébe.
 Történet vagy sors egyeránt
 Zúg itt örök tenger körülünk,
 És partot érünk vagy merülünk,
 Csak Istenségnek karja ránt.

Egy szív 's egy lélek szélveszekben,
 És nyugalomban a' miénk,
 Rény és erő lakjék ezekben,
 'S ha szállhat lankadás felénk?
 Tündérképeknek ellenébe
 Tőlünk nem megy sohajtozás,
 Itt bennünk a' vigasztalás,
 Nincs élet a' felhők' körébe'.

LAURÁHOZ.

Almosd. April. 20d. 1814.

Közte sűrű kénynek, fájdalomnak,
 Lyányka, Lyányka nyugszom kebleden,
 Gyakran Lethe' lankadási nyomnak,
 Gyakran védő karjain angyalomnak
 Uj örömfény terjed létemen.

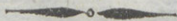
Szenvedünk, 's bár nyúgodalmat kérek,
 Vérző búnszót még is ölelem;
 Hidd-el azt, a' bú 's öröm testvérek,
 'S kényben úsz e' jóltevő tündérek'
 Szép körében képzet 's értelem.

Meg ne bánd, ha könnyeid hullának,
 Néma könnyek, Eros' karjain,
 Meg ne bánd, mert szép napok valának,
 Mellyek Eros' karja közt folyának,
 Míg szendergél költőd' dalain.

Égi lángot szívtam ajkaidrol,
 Égi lánggal szívtad csókomat,
 Felderült a' fátyol titkaidrol,
 Újabb álom szállt-fel álmaidrol,
 'S szebb remény a' láthatás alatt.

Álom és remény éltünk' vezéri
 Tartnak fáklyát végczélunk felé,
 Szívünk a' valót távol kíséri,
 'S megcsalván, néha bár eléri,
 Csalfa bájalakkal váltja-bé.

Dőlünk a' jelenlét' hív ölébe,
 Légyen álom, légyen csalfa kép;
 Tán ha vígan szállunk ellenébe,
 Nem borúl szép arcza gyászleplébe,
 'S myrtuságot fürtjeidre széd.

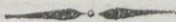
VILMA' EMLÉKKÖNYVÉBE,

Péczel. Jun. 25d. 1814.

Minden virágát életemnek,
 Mellyet még sorsom nyújtogat,
 Vidám vagy gyászló szín alatt,
 Öröminnek vagy keservemnek,
 Barátság 's szerelem,
 Tinéktek szentelem.

Minden virágát életemnek
 Vigan fűzöm hajam körül,
 Az ég borong és felderül,
 'S tavasszal új rózsák teremnek,
 Barátság 's szerelem
 Míg Ti laktok velem.

Minden virágát életemnek
Hervasztja sírom egykoron,
'S túl földi kényen 's bánaton
Ott szent nyugalmát enyhelyemnek
Barátság 's szerelem
Karjaitokban lelem.

KÜZDÉS.

Péczel. Jun. 28d. 1814.

Mint zúgó szél a' szirtnek homlokán
 Küzd a' Bátor sorsának ellenébe,
 De lankadozva dől-el
 Lábainál a' hatalmasabbnak,
 Bár lelkében láng van 's erő,
 Ah, a' halandó test roskadoz.

Fel! felfelé
 Int a' Genius,
 Zavar 's homály
 Borúl-el itt
 A' Hold alatt fölettiünk;
 Sejdítve zeng az énekes

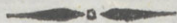
Jobb sorsot és hazát,
 De keble titkokkal telyes,
 Miként Dodona' berkein
 Az égi szózatok,
 'S mint ossiáni szellem
 Tünnék-fel érzeményei
 Borongó éj gyanánt.

Ah, mert erőnk' önérzetében
 Gyöngék vagyunk,
 'S ha mérkezünk az Istennel,
 'S a' Sphaerák zengzetébe
 Vegyítjük hangjainkat,
 Mint álom lészen' énekünk,
 'S mint lengő felleg' árnya,
 Melly zöld mezők felett
 Fut szélnek szárnyain.

Lehányod-e
 Tested' porsátorát,
 Hogy lángszárnyak röpítsék lelkedet?
 Hogy tiszta fény
 Derüljön-fel szemeidnek?
 Ah, messze a' vidéken
 Mellyet nem ismerünk,
 Ura léssz-e sorsodnak?

Örök vágy és remény,
 Örök remegés a' múlt után,
 'S a' jövendő felé,
 Im ez a' láncz mellyen függ életünk,
 'S a' lánczot
 Egy látatlan kéz szorítja,
 O kéz, hatalmas és kemény
 A' síron túl mint innen egyeránt,
 Mert semmivé nem teszsz!

Leszállasz felénk
 A' szenvedés' 's remény' leplében
 Szent Megadás,
 És karjaidon
 Kelünk-fel a' porból,
 Kelünk-ki a' habokból
 'S szelíd sors' keble vár!

R Ó Z A.

Pécsel. Jul. 3d. 1814.

„Kéred, Bajnok, hű szerelmem”,
 Kéred jobbomat,
 Kell-e szívemben viselnem
 Majd úgy arczodat?
 Bajnok, Róza’ kebelében
 Nincsen hézak már,
 Kinek olvadt szerelmében
 Rá síron túl vár.”

Hallja Forgács gyötrellemmel,
 ’S kinrol kínra dül,
 „El, el innen keservemmel” —
 Szól és lóra ül.
 „Látni, látni messze messze
 Pogány’ táborát,
 Hogy keverje, hogy feressze,
 Véremben nyilát” —

„Vérző szívnek, mély sebeknek
 Orvos a' halál,
 András, hol zászlóid lebegnek
 Sorsom rá talál” —
 'S téren, völgyen, kősziklákon,
 'S tenger' habjain,
 Rengetegben 's vad pusztákon
 Fut szél' szárnyain.

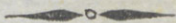
Küzd a' bajnok a' csatában
 'S kardra kard felé,
 Elhúnyt élte' hajnalában,
 Szűk sír fogta-bé.
 O, de lelkét nem tarthatja
 Földi zár 's fedél,
 Nyítva az égnek boltozatja,
 'S lángszárnyakra kél.

És keletről el nyugotra
 Röpül mint orkán,
 Néz tengerre, néz partokra
 Messze pályáján.
 Egy pillantat és az égen
 Még osapongva száll,
 Más pillantat 's egy térségen
 Már honában áll.

Róza nyugszik a' ligetben,
 'S álma' sergivel,
 Vékony égi leplezetben
 Tűn a' lélek fel.
 Csüggedt arcznak halaványa,
 'S véres kebele,
 'S régi kellem' maradványa
 Tüntek-fel vele.

„Róza, Róza kebeledben
 Nem volt hézak már,
 Az, ki olvadt szerelmedben,
 Rád síron túl vár” —
 Mint szélzúgás 's tündérének
 Zengtek szavai;
 Róza reszket, 's eltünének
 Vészes álmai.

Búsan ül a' szép leányka,
 'S ébren almodoz;
 Hervad, ah, a' szép leányka }
 Sír' lakójához!
 Melly felé zúg, minden szellem
 Halál' szelleme;
 Rózsa-szép kor 's égi kellem
 Halnak-el vele.

RÁKOS' NYMPHÁJÁHOZ.

Péczel. August. 1814.

Egy dalt, egy dalt,
 O Nympha, kedvesednek
 Folyásod' partjain.
 Egy dalt, melly egyszerűen,
 Egy dalt, melly égi hévvel
 A' szívhez szóljon és Tehozzád!

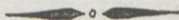
Kettő szerelme kebelemnek,
 Egy Hon és egy Leány.
 Azt vérző szívvel, ezt epedve,
 Azt lángolóan, ezt mosolyogva
 Tekintvén ülelem.
 De büszke lesz szívem 's dobog,
 'S ünérzés száll-ki homlokomra,
 Ha képeik lengenek felém.

Keggyel telyes , de búsan
 Tűnik-fel képed , o Hon ,
 Mint Roma Caesar' álmain ,
 O szent , o szent !
 De fájdalomnak érzete ,
 Melly rólad sűgárik reám .
 De te mosolygva jűsz ,
 O Lyány , mint Május' reggelén
 Az újjá szűlt nap ragyog .
 És kebleden
 Mint olvad-el a' bú ,
 És kebleden kívül
 Mint nincs örűm !

O Hon , ha egy pillantatig
 Szét-oszlik felleged ,
 'S vígan mosolygsz :
 Olympig szállnak érzetim ,
 'S láng , és erű keblemben .
 'S ha Lyányka néked
 Szelíd bánat leng arczodon ,
 Könyekben dűlűk karjaidra ,
 'S vigasztalást lelsz ajkamon .

O Lyány , hamvvedreden
 Búsan kél egykor a' dal ,

’S majd szárnya fennlebegvén
Harmatjából egének
Csöppent vigasztalást.
De néked élni kell, o Hon,
’S örökre mint tavasz virúlni,
Ah, mert omladékidon
Reszketve fognék szétomolni
Hazám, hazám!

TUDATLANSÁG.

K á v a. August. 1814.

Tudok vigan nevetni,
 Tudok hiven szeretni,
     'S szépről énekleni,
 'S kelyhem' ha megtöltétek,
 Köszönni bort felétek
     Tokaj' szent isteni.

Egy van mit életemben,
 Sem búmban, sem kedvemben,
     Meg nem tanulhatok.
 Epedtem, olvadoztam,
 Sok lyányt lágy búra hoztam,
     'S még sírni nem tudok.

BOR - KIRÁLY.

K á v a. August. 1814.

Csak bor, csak lyány' szerelme
 Szivem' fő gerjedelme,
 Mit nékem a' világ?
 Ha más thrónusra hág,
 'S hírnek fut ellenébe,
 Pálczájától kezébe'
 Félvén a' sokaság:
 Fennáll királyi székem,
 Országot a' sors nékem,
 És pálczát szintúgy ad.
 A' szék a' lyány' ülében,
 Ország borom' kelyhében,
 'S a' pálcza myrtuság.

ELFOJTÓDÁS.

Bényétől Péczelig. Aug. 16d. 1814.

O sírni, sírni, sírni,
 Mint nem sírt senki még
 Az elsülyedt boldogság után,
 Mint nem sírt senki még
 Legfelső pontján fájdalomnak,
 Ki tud? ki tud?

Ah, Fájdalom —
 Lángoló mint az enyém, csapongó, 's mély,
 Nincsen több, nincs sehol!

'S mért nem forr könnyű szememben?
 'S mért hogy szívem nem reped-meg
 Vérözönnel keblemen?

A' LYÁNY' DALA.

Péczel. Aug. 18d. 1814.

Jön búsan az éjel, orczája borong,
 Hüsen lebeg a' nyugoti szellet,
 A' fülmile csattog, a' Lyányka bolyong
 Susogó bokrai mellett.
 O merre leányka? homályos az ég,
 Nézd, csak maga fénylik csillaga még
 Tisztán a' szerelemnek.

Fenn ha a' szerelemnek csillaga még,
 E' léssen a' Lyányka' vezére,
 'S bár légyen örökre homályos az ég,
 Nem száll remegés kebelére.
 A' fülmile csattog, az estveli szél'
 Szárnyán lebeg és zúg a' falevél,
 'S ébred tüze képzeletemnek.

Búsabb lesz az éjél , orczája borong ,
 'S hűsebb a' nyugoti szellet ,
 A' fülmile csattog , a' Lyányka holyong
 Susogó bokrai mellett.
 O Lyányka! sötétbe borúlt a' határ ,
 Nézz-széllyel , az égen csillaga már
 Elhúny a' szerelemnek.

Hagyd légyen örökre sötét a' határ ,
 Nem remeg a' Lyány kebelében .
 'S húny a' szerelemnek csillaga bár ,
 Felserken az hajnal' ülében.
 A' fülmile csattog , az estveli szél'
 Szárnyán lebeg és zúg a' falevél ,
 'S lángol tüze képzeletemnek.

HOL A' VIRÁNY...

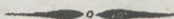
Tolcsva. Novemb. 2dik 1814.

Hol a' virány a' mellyet gondolok ?
 Hol a' leány kiért e' szív dobog ?
 Virány, szent halmain hogy nyugodjam én ;
 Leány, hogy lángba szálljak kebelén.

Tovább, tovább! im' hervadt a' virány,
 'S fojtó keservben olvad a' leány ;
 Virány a' lyánynak búján hervadoz,
 Leányra bút, ah, hűtlen kedves hoz.

Leány, leány, még lángot nem cserél
 Ki egy más' ülében szép órákat él ;
 'S ha bánatodtól hervad a' határ,
 A' víg szerelmes tőled majd mit vár?

Szerelmet a' leánytól várj, ha sir,
Ki könnyben olvad lángzó szívet bír,
'S ha kedves hüven rámosolygva jő,
Mint nyári nap, vígságra támad ő.

LYÁNY ÜLT...

Almos d. Januar. 1sőjén. 1815.

Lyány ült a' hold' fényében
 Felé ment a' legény,
 Lyány függve kétségében,
 Örömben úszva én,
 Várt és körül-tekintett,
 Meglát, remegve intett,
 'S elömlék kebelén.

„Lyány, o leány ha csenddel
 A' másik éj is int,
 Lopvást, lopvást jövend-el
 A' holdog pár megint!
 Nem szólt, csak elpirúla,
 Mosolygott 's rám simúla,
 'S csókokkal öszvehint.

„Menj o legény , röpdeznek
Hajnal' fúvalmai,
'S ott benn fölébredeznek
Anyám 's leányai.
Jöttem , de szívszorúlva ,
'S zengtek , de rám borúlva ,
Búcsúszót ajkai.

Itt állok a' szabadban ,
A' nap csendben jön-fel ,
Az árnyas holtozatban
Csalogány énekel ;
'S mélyében kebelemnek
Szelíd dalok teremnek ,
'S szívem dobog 's tüzel.

R É N Y.

Majus 5d. 1816

Magasan , magasan ,
 O Rény , veled
 Röpüljön a' dal.
 Arczod tiszta fényben
 Tűnik-fel Olympon
 Mint nyári nap:
 De sűrű gőzfelleg
 Borítja földünket
 Színed elől,
 'S sугárid homályban
 Hatnak reánk.

Gyakran láttalak

Kerengeni
 Mint vészhozó Cométát
 Földünk felett,
 Imádva, rettegetve,
 Mert nagy valál,
 És fennségedben
 Irtóztató:
 Mint a' dörgő menny.
 De mikor jösz
 Mint hesperi csillag
 Csendesen, szelíden,
 Mosolygva tekintek
 Ellenedbe
 Keggyel tölt Istenné.

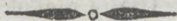
Nem te nyújtád

A' méregkehelyt
 Hellas' égi fíjának?
 Nem te fonál koszorút
 Camill' fejére
 A' Capitolium?
 Szent bércein?
 De ki titkon eped

Rejtekében
 Sejdítgető kebelled
 Feléd feléd,
 Arra hűsen csepeg
 Aetheri balzam
 Szárnyaidrol,
 'S rengő üledben
 Felviszed őtet,
 Lefolyván napjai,
 Olympra, fel!

Csalfa alakok
 Bolyganak köztünk
 Gyakran, hazudván
 Téged' Istenné.
 A' komoly való
 Meggyújtja fáklyáját,
 'S mint éji lidérczek
 Tűnnek-el ők.
 De te állasz
 Éjjel és nappal,
 Csendben, viharban,
 Gyász 's öröm között,
 Nem változó fényben:
 Mint az örök sors.

Légy idvez nekem,
Bár vér 's pusztúlat
Kövessék nyomdokid',
'S ínség 's halál.
Tiszta kebelbe
A' gyilok ha merül,
Tiszta kebelre
Vad sors ha rohan,
Intesz egedből,
'S az isteni lélek
Nem sűlyed-el.

FEJDELMÜNK HAJ...

Péczel. April. 1817.

Fejdelmünk hajh! vezérünk hajh!
 Magyartok gyászban ül,
 Még leng a' szellem töletek,
 'S már lelke sem hevül.

Oltárunk áll 's nem füstölög
 Rákos' szent mezején,
 A' szablya függ, 's nem hord vitézt
 Hátán a' büszke mén.

O Várna, Várna fűveid'
 Lengessék hűs szelek,
 Borítsa csendes nyúgalom,
 Király, emlékedet,

Vérkönyet önt az útzó,
Mohács, virányidon,
Érzése mély, érzése szent,
Mert rajtad sír o Hon!

De bújdosóknak sírja te
Pontus' határain,
Nem leng egy sóhajtás feléd
Hűv ének szárnyain!

Titkon borong a' Génius
A' néma hant fölett,
Hol lángoló szív 's honszerelm
Váltottak életet.

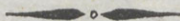
Boszúját a' hűvet, nemest
Keblében érleli,
Melly forr és olvad, 's tiszta lesz,
És pontját fölleli.

'S villámként csap, villámként sujt,
És tüzre lángra kél,
'S a' honfiú, 's a' honleány
Csak érez, nem lát 's fél.

És halni mégyen, győzve jár
A' vér' szent mezején,
Vészek körítik homlokát,
Erő forr kebelén.

'S rohan, mint ár, a' győzelem
Kelettől nyugotig,
A' lánca zúg, a' lobogót
Magas szellők viszik,

'S ledült országok' hamvain
Egy szép hon támad fel,
Melly lelket tölt, melly szívet ráz
Neve' zengésivel.

KÉPZELETHEZ.

Töredék.

Kölcsse. August. 4dik. 1818

1.

Szállj képzelet, szállj rózsá-fátyolodban
 Bátran lebegve, mint királyi sas,
 'S ezerfelé változva szép arczodban
 Lélekre, szívre bájerővel hass.
 Ragadj magaddal, 's tündérkárpitodban
 Száz tüneményt, száz új scénát mutass:
 Míg nap derül az énekes' melyében,
 'S élet 's virágzat tün-fel énekében.

2.

Csak dalt adott, csak lantot a' költőnek,
 Csak dalt, csak lantot a' végzés nekem,
 Lángérezményim oszlanak 's megjönnek,
 Örökre, búra szállong énekem.
 Kerestem rejtekében szívnek 's főnek
 Mitől virúlna holdoggá életem,
 'S szent képzelet, megfutván egy világot,
 Csak hív üledben leltem boldogságot.

3.

Te öntöd a' dalt, 's gazdag ümledése
 Forr, mint Tiszának áradt habjai,
 Elfoszlik a' bú, 's szívem' vad küzdése
 Leszáll derengvén vídamb álmai.
 'S mint hűs berek, mint esti szél' nyögése
 Ha felhasadnak Május' nappjai:
 Enyhítve leng az érzetek' homálya,
 'S virít, mint rózsás kert, az életpálya.

4.

Borítsd-el arcod' fényben, mint Auróra,
'S világolj rám fáklyád' sugárral;
'S tenéked szentelt légyen minden óra,
Szentelve néked folyjon minden dal.
'S ím mint midőn lángot kerengve szóra
Az égi tűz, villámcsapásival
Folyást talál a' költő szent hevének,
Reng e' kebel, 's ömlengni kezd az ének.

SZÉP LENKA.

Cseke. Majus 31dik. 1820.

Szép Lenka vár a' part felett,
 Csolnakján a' halász,
 Dalolván csendes éneket
 A' part felé vigyáz:
 Csak vissza, vissza szép leány,
 Szél támad és hullámot hány!

Esdekve szól a' szép leány:
 Nem én, halász, nem én,
 Túlparton zöldell egy virány,
 Konyhó van közepén,
 'S zöld árnyak a' konyhó körül,
 Alattok, ah, kedveltem ül.

Szélvész között, zúgó habon
 Rettegetet sok veszély,
 Reményem még is egy vagyon,
 Tán partra hajt a' szél!
 'S kit szenvedés, kit bánat ér,
 Örömkönyűk a' pályabér.

Szép Lenka jön, 's csolnakba száll,
 Kormányt visz a' halász,
 Minden hullám' csapásinál
 Jobban, jobban vigyáz,
 'S a' vész midőn ujúlva kél,
 Mond Lenka: partra hajt a' szél!

Nem lyány, nem partra hajt a' szél,
 Szél és hab ellenünk,
 Veszélyes, ah, míg ember él,
 Istent kísértünk,
 Hullám dagad 's örvénybe száll,
 Hullám között vár a' halál.

Halász, szerencse jár velem,
 Szerencsés csolnakod,
 Nyúgot felől, o szerelem,
 Dereng szép csillagod,
 Nyúgotra vár a' hű legény,
 Nyúgot felé nem félek én.

Szól Lenka, 's a' túlpartra néz,
 Néz, 's látja kedvesét,
 Örömrészketve nyúl a' kéz,
 Hév ünti-el keblét,
 És tűn előle víz, föld, ég,
 Szemében forr csak lelke még.

De vérzik ő, a' hű legény,
 A' part felett állván,
 Kél a' veszély 's hűny a' remény,
 Már, már hal a' szép lyány;
 És új szél zúg, és új hab gyűl,
 'S a' csolnak végkép elmerül.

Lát a' legény, 's nem nyög, nem sír,
Nem érez, nem gondol,
Felnyílik kínja, mint egy sír,
'S nem tudja merre 's hol?
'S gyors, mint villám felhőjiből,
A' hab közé félhalva dől.

RÁKOS.

Cseke. Octob. 1821.

Rákos, hollyongék partjaidon, 's vized'
Hullámit ittam 's keblem emelkedett,
Köny forrt szememben 's érzeményim
Szívem alatt tüzesedve vívtak!

Körülem érzém egykori hőseink'
Árnyékaiknak gyöngé fuvallatit,
Az égi szellem fürteim közt,
'S arczom előtt suhogott csapongván

Hajh, látom őket sátoraik közül
 A' népesülő térre tolongani,
 Buzgó kebelt látok hazámért,
 'S lángszemeket dagadó könyekkel!

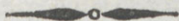
„Fegyverre, jön az ellen' erős hada!”
 'S im villog a' kard 's tárogató riad,
 A' büszke ló szökdekl, nyihog, fúv,
 A' lovag ül diadalmi tüzzel.

És nem kerülnek mély sebeket 's halált,
 Ki halni tud nincs járom erős nyakán,
 Néked, tenéked szent szabadság
 Áldozik a' nemesen kifolyt vér!

Magozz-fel, o vér, puszta mezőnk felett,
 'S teremj magodból szép csemetét nekünk!
 Ah, szélveszek közt nyert honunkat
 Rút puhaság' özönébe fojtjuk!

Habzik borunk a' tág kehely'öble közt,
 Tolongva zúgunk tánczpaloták felé,
 'S förtéztetett lány' karja közzé
 Szórja vadúl erejét az ifjú.

Romlasz magyar nép, romladozol hazám,
És lassan őrlő féreg emészt belől,
Ha fog kigyúlni magzatidnak
Szűk kebelökben az égi szikra!

BÚ KÉL VELEM...

Cseke. Octob. 28. 1821.

Bú kél velem, bú jár velem,
 Ki ránt fel kebléből?
 Adj egy rózsát hű szerelem
 Hajad' szép fürtjéből.
 Egy rózsát adj hű szerelem,
 Bár tövises léssen,
 Tán ha kinját elviselem
 Majd öröm vár készen!

Mért nyög, miért az esti szél
 Bokor' ernyőjében?
 Mért fürdik a' rózsalevél
 Harmat' hűs cseppjében?
 Azért nyög, hajh, az esti szél,
 Mert én sohajtottam!
 Harmatcsepped', rózsalevél,
 Szememből ontottam!

Fészkén az árva fűlmile
 Ha párját siratja,
 'S búját éneken zengi-le,
 Lányul e bánatja?
 O zengenék úgy éneket
 Egyik éjről másra,
 'S bérczet, völgyet, fát, köveket
 Indítnék sirásra!

Szűn a' zápor 's szivárvány ég
 Fenn sötét felhőken,
 Vándorsorsom túlhalad még
 Borongós időken.
 Adsz egy rózsát hű szerelem,
 Bár tövises léssen,
 Tán ha kínját elviselem,
 Majd öröm vár készen.

D O B O Z I.

Cseke. Novemb. 4d. 1821.

Rabló jön! és Dobozi már
 Hölgvét nyeregbe vette,
 Gyors ménéken sereg tatár
 Üldözve zúg megette,
 'S messzűnnen, mint kőszáli hó,
 Fejérlik a' bús lobogó
 Kelő por' fellegében
 A' ferde nép' körében.

De hátra néz 's előre fut:
 A' hű magyar nejével,
 Nincs gát lovának 's vészes ut,
 A' bércz egy lesz völgyével.
 Omló tajtékban füredvén
 Nyargal, szaguld a' büszke mén,
 'S villámásként gyors'lába
 Szikrákat hány futtába'.

Nem retteg a' bajnok lován
 Sebet 's halált szívében,
 Folyt vére hányszor a' csatán,
 'S hörgött halál keblében!
 'S annak ki elhull mint vitéz
 Rablánczot nem fűz semmi kéz:
 De nézvén szép hölgyére,
 Habzik minden csepp vére.

A' gyöngé nő borongva ül
 Hősét körülölelve,
 Küzd és lankad, fagy és hevül,
 Száll 's újra kél félelme.
 Röpülő barna fürténél
 Süvöltve zúg a' déli szél,
 És egy bokor ha zördül,
 Fülébe lánczhang csördül.

„Bajnok, bajnok van e erő
 „Százak fölett kebledben?
 „Kivívsz e' majd, bal sors ha jó,
 „Lángszablyáddal kezdedben?
 „Túl völgyeken, túl hegyeken
 „Engem hajt e' rút idegen
 „Szolgálni bús igába
 „Vad nője' vad lakába?”

Felborzad a' búsult vitéz ,
 Szemét vérköny áztatja ,
 Mélyen sohajt, az égre néz ,
 'S reményt keres bánatja :
 „Röpülj, röpülj hű paripám ,
 „Jó sors talán jót hoz reám ,
 „Bár készít gyötrelembe ,
 „Kedvébe még veszen be!”

'S mint sebhedt őz zöld fák alatt ,
 Hordván kinját magával ,
 Fut a' magyar mint gondolat ,
 Mint szél sebes lovával ;
 Omló tajtékban füredvén
 Nyargal, szaguld a' büszke mén ,
 'S villámásként gyors lába
 Szikrákat hány futtába?

De hol van szél küzdő habon ,
 Hogy ne lankadjon végre ?
 Hol gondolat, melly szárnyaljon
 Végetlen messzeségre ?
 Száll fáradás inaiba ,
 'S pihegve jár a' paripa ,
 Lassan lobog serénye ;
 Hal a' lovag' reménye.

Vész támad a' hölgy' kebelén,
 Egy hab lesz minden vére;
 A' sík mező' területén
 Vad [lárma zúg előre.
 'S magasan, mint kőszáli hó,
 Közelget a' bús lobogó
 Kelő por' fellegében
 A' lárma' zajkörében.

„Bajnok, bajnok nincs védelem,
 „Csak szablyád' hű vasában;
 „Olvadjon-fel rabkötelem
 „Hulló vérem' habjában!
 „Én lássam e' rablók közül
 „Élted ha hőshalálra dül?
 „'S árván magát, hajh, mессze,
 „Hölgyed' láncz közt epossze?”

Kétség' partján a' bajnok áll,
 Melly örvényt nyit reája,
 Lassan gyúl sohajtásinál
 Reménye' végszikrája.
 „Csak még egyszer hű paripám,
 „Jó sors talán jót hoz reám,
 „Bár készít gyöttelembé,
 „Kedvébe még veszen-be!”

És még egyszer megérezzi
 Sarkantyú' hév döfését,
 Sérült vadként forrván teszi
 Utolsó szökellését.
 Omló tajtékban füredvén
 Nyargal, szaguld a' büszke mén,
 'S ah — villámként gyors lába
 Öszveroskad futtába'!

'S már mint felhő, melly hord jeget,
 'S már mint villám' fáklyája:
 Úgy zúg 's villog hátok megett
 A' vad tatár' láncsája.
 'S magasan, mint kőszáli hó,
 Ott leng már a' bús lobogó,
 Kelő por' fellegében,
 A' ferde nép' körében.

„Bajnok, bajnok' nyújtsd csókotat,
 „Az utolsót ajkammak,
 „'S terjeszd-ki védő karodat
 „Örvényén fájdalmammak.
 „Angyal szerelmem' egébül
 „Ragadj fel a' rablók közül!”
 Nem szól a' hős 's elfordúl,
 Szemébül egy köny csordúl.

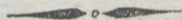
„Bajnok, nincs bízni több remény,
 „Nincs várni percz éltében,
 „Hamvad minden más érzemény,
 „Egy lángol még szívemben.
 „Szabadság nyújt, ah, hű kezét,
 „Hozzá csak omló vér vezet!”
 Nem szól a' hős, 's megrendül,
 Egész léte felzendül.

„Irigylem férjfi létedet,
 „Irigy vagyok sorsodra;
 „Fenn hordozván fegyveredet
 „Boszúlva dölsz sírodra.
 „Én térden, nem tehetve más,
 „Koldúlok tőled egy csapást,
 „Aadtam szívet, szerelmet,
 „Adj-meg csak egy kérelmet!”

„Vagy, o, vad győző karjain
 „Útált csók legyen bérem,
 „'S megfúljon erőszakjain
 „Az öszvedült szemérem?
 „Férj, hajh, képzeld-el irtózáván,
 „Midőn nőd a' bűn' ostromán,
 „ — Ez e' húségé díjja? —
 „Utolsó harczát víjja!”

'S megajdúlván kétségbe húll,
'S nem bír a' hős kínjával,
'S kardjához, ah, borzadva nyúl,
A' végső percz' folytával,
Midőn, mint vívó oroslány,
Szomjan vér és zsákmány után,
Krimnek dühös tatára
Kezet nyújt már párjára.

És elfordúl, 's felüleli
Nyögő nejét karjába,
És hű vasát megszenteli
Merítvén oldalába;
És rontván a' vad nép közé
Ád 's vesz halált minden felé,
'S omolván drága vére
Hölgyének rogy testére.

TALÁNYOK.

1821.

I.

Éltem, de magamat önkényt eltemettem,
 Lány álmodó fúva rám létemnek angyala,
 Szép volt a' sír, mellyben halva szenderegtem,
 Most királyi nők is díszet kapnak általa.
 Az óra jött, 's íme kívánt hajnalánál
 Feltűrtem a' zárt hogy nyerjek más életet,
 Arany szerelem várt boltom' ajtajánál,
 'S mosolygván, hajh, újabb halálra vezetett!

II.

Gyámkar ápolgatta szülöm' gyöngeségét,
 Még is lángzó erőt szívtam hű kebelén,
 Erőszak dúlta-fel szép formám' épségét,
 'S kínoztatás után tümlöczre szálltam én.
 Habzó bánatim közt míg' erőtlennb voltam,
 Küzdöttem feltörni méltatlan záromat:
 Erőm' virágában nyugvásra hajoltam,
 'S kedvre hozom a' kik szerzék rabságomat.
 Még is megemlítvén sorsom' durvaságát
 Gyakran bút árasztok a' vigyázatlanon,
 'S bár felgyújtom ollykor az észnek világát,
 Tüzem többszer reá vad sötétséget von.
 De sok száz okozott károk' ellenére,
 Becsem e' világon nem talál végzetet,
 'S az aggkor, melly már most megvettetést ére,
 Nekem készít nagyobb 's nagyobb tiszteletet.

III.

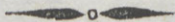
Én sebes, én lassú, most tiszta, meg újra borongó,
Más jár, foly, röpül, áll, nem teszem egyiket is.
Nyúgottol keletig, 's dél 's éjszak' messze határin
Útazom én még is rejtve szem és fül elől.
Nincs formám, még is sok ezer rajzol-le naponként,
Nincs terhem, még is fontra vetett sok ezer.
Tömlöczben 's rabság' kötelén bár létem adassék,
Még is örökre szabad nem tudom én mi az Úr?

VI.

Egykoron egy leplet szőttem, szép, csinos, alatta
Bár mi nagyot gondolj, kis dolog a' mi hever.
Szűk lepel és könnyű, még is, bár mekkora légyen,
Nem lebbentheti-fel testi erő soha sem.
Egy éles nézést ha tehetsz, elfoszlik azonnal,
Kétes homályt vet rád, gyöngé szemed ha vagyon.

V.

Erőm 's tanácsom nincs , ezekkel
Még is vezéreként hordanak ,
Fennküszdell szárnyam a' szelekkel ,
Lábamhoz hősek hullanak.
Esküdte nékem szent hűségét
Az ifjúság' délczeg sora ,
Kiséri pályám' messzeségét
A' Grátiák' könyzápora.
Szerencse 's hír nyomban követnek ,
Vesztőre vesztem mocskot hoz ,
'S a' nyertes hűv emlékezetnek
Szentelve nyújt oltárihoz.

VI.

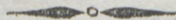
Egy volt, csak egy a' kit szerettem,
 Nem volt fiú, nem volt leány,
 Miatta létem' elvesztettem,
 Mert engem hal szerencse hány.
 Röpültem őt forrón ölelnem,
 A' régvárt óra volt jelen,
 De forróbb volt ő mint szerelmem,
 'S halálra égtem hirtelen.

VII.

Tükör vagyok, de nem szobád' falán,
Forrás vagyok, de nem zöld fák alatt,
Ablak vagyok, de nem látsz rajtam által,
Csillag vagyok, de nincsen kék egem.
Mint barna felhőn múló vész után
Boltos szívárvány nyugoszik fölettem.
Nincs ajkam, és még is mosolygok én,
Nincsen szavam, még is kérlelni tudlak,
Esőzöm, égek, bíztatok, fenyítek.

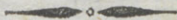
VIII.

Van egy, ki nincs; 's az én vagyok. Nekem
 Nincs kezdetem, nincs végem is, soha
 Nem láthat engem ember, sem nem hallhat,
 Nem is tapinthat, test és forma nélkül,
 Lélektelen, megfosztva mindenektől,
 Im így vagyok, szegény, rideg 's üres
 'S még sem szegény, nem is rideg 's üres,
 Mert név 's dolog nem is lehet sajátom.
 Kinek belőlem áll csak gazdasága,
 Megvettetett bujkál az a' világon,
 'S ki nem tud mást csak engem, elméjében
 Örök sötétség vette thrónusát.
 Én nem vagyok sehol, szükség reám
 Nincsen, nem is volt, és nem is leszen,
 Még sem lehet nélkülem nyelv 's beszéd.
 Ámbár jelentéssel nem bír nevem.
 Találd mi légyek, és ha feltalálsz,
 Vedd azt jutalmúl a' mi én vagyok.

IX.

Ég nem vagyok, de csillagim ragyognak;
 Kert nem vagyok, 's virúl a' rózsra rajtam;
 Tűz nem vagyok, 's lángolhatok, hevíték.
 Örök havat látsz halmaim felett,
 'S nem olvad az bár forrjon is hevem.
 Gyöngéd alakra képez a' természet,
 Fegyvert sem ád, még is szívet lövellek,
 'S vérző sebekkel tépem kebledet.
 De gyakran, ah, ha győztem, győzetem,
 Rabom valál 's raboddá kelle lennem,
 'S az életet veled futom keresztül.
 Te karjaidban ápolasz engemet,
 Hijában, én majd lassan hervadok,
 'S újabb virág kél nyomdokim felett,
 És benne képed' hű mását leled.

BORDAL.

Cseke. Decemb. 7dik. 1822.

Igyunk derűre,
Igyunk borúra,
Ugy is hol kedvre,
Ugy is hol búra,
Fordúl az élet
Kedved' a' jó bor
Jobban éleszti,
Búdat a' jó bor
Messze széleszti,
'S elmúltat véled.

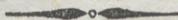
Minden por, álom,
'S füst e' világon;
Mi haszna gázol
A' boldogságon
A' hír' barátja?
Ha dob riadt a'

Harcz' reggelére ,
 Patakban omlik
 Hullámzó vére ,
 'S bérét más látja.

Békételen , bús
 Senyved magába' ,
 Kétség 's remény közt
 Vár 's fél a' kába
 Perczet 's esztendőt.
 Miért törődöl
 Szűk életeddel ?
 Napod ma mit nyújt
 Köszönve tedd-el ,
 'S hagyj a' jövődöt.

Reggel vagy este ,
 Szélben vagy csenddel ,
 Eljön magától
 Sorsod mit rendel :
 Miként nyár és tél.
 Ernyőt keress , ha
 Készül borúlni ,
 Szenvedj , ha nem tudsz
 Hová vonúlni ;
 Fordulhat a' szél.

Éld a' jelenlét'
Perczét 's óráját,
Együtt lefutja
Jó 's rossz pályáját,
'S együtt húnny véled.
Igyunk derűre,
Igyunk borúra,
Úgy is hol kedvre,
Úgy is hol búra
Fordúl az élet!

CSOLNAKON.

Cseke. Decemb. 28d. 1822.

Ültem csolnakomban

Habzó vizen,
 Hallék zúgni darvat
 Rőptébe' fenn.
 Rőpűlsz égi vándor,
 Föld 's víz felett,
 Vajha szállni tudnék
 Én is veled!

Indultál keresni

Más jobb határt,
 Langy tavaszt, virítót,
 'S tenyésző nyárt.
 Én is, hajh, keresnék
 Szállván veled,
 Más boldog határon
 Hű fedelet!

Lelnék én tanyácskát,
 És szép eget,
 Hol telet ne látnék
 'S búfelleget.
 Hol telyes reménnyel,
 Mint szivárvány,
 Tünne-fel minden nap
 Más nap után.

'S ott, hol esti szél leng
 Zöld fák közül,
 Forrás ümledezne
 Kunyhóm körül.
 Isten hozzád csolnak,
 'S te vészes part,
 Hű kegyes nyit ott rám
 Remegő kart.

Ülök csolnakomban
 Habzó vizen,
 Hallok zúgni darvat
 Rőptébe' fenn.
 Röpülj égi vándor
 Föld 's víz felett,
 Sorsom, ah, nem adta
 Szállnom veled!

KI BÚBAN ŰL...

Cseke. 1823.

Ki búban űl víg leszen ő,
 Ha borhoz ajka ért.
 Légy idvez ó szőlővessző
 Gondúzó nedvedért.
 Fejére lombodrol veszen
 Költőd ím koszorút,
 Ernyőd alatt legszebb leszen
 Olymp felé az út!

Csepped' tüzétül éneket
 Mi gyakran zengtem én?
 Hány szép leánynak könyeket
 Csillogtaték szemén?
 Hány lángsohajtás gyúlada
 Dalom' lány hangjain,
 Míg istenálmot szunyada
 Hős a' hölgy' karjain?

Hányszor ragadtam trombitát
 Habzó pohár után,
 'S zengék fegyvert, zengék csatát,
 'S örök hírt nyomdokán?
 'S áltlángolád a' bajnokot
 Égő honszerelem,
 'S keblén hajnalként viradott
 Halál vagy győzelem.

Kél a' nap és tikkasztva jő,
 Költőd hevében ül
 Arnyékot ó szőlővessző
 Szővj ablakom körül,
 Fűdezd, borítván zöld lepelt,
 A' mUSA' titkait,
 Zengő lantom', 's e' tölt kebelt,
 'S édes lyány' csókjait.

Korom ha múlik és emel
 Magához angyalom,
 Zöld sátorodban zengem-el
 Hattyúi végdalom?
 'S te gyöngé szél' fuvallatán
 Hullasd rám leveled',
 Húnyó barátod' homlokán
 Vonván szemfűdelet.

H Y M N U S,

a' Magyar nép' zivataros századaibol.

Cseke. Januar. 22d.

1 8 2 3.

Isten, áldd-meg a' Magyarat
 Jó kedvvel, bőséggel,
 Nyújts feléje védő kart,
 Ha küzd ellenséggel;
 Bal sors a' kit régen tép,
 Hozz rá víg esztendőt,
 Megbünhődte már e' nép
 A' multat 's jövendőt!

Őseinket felhozád

Karpat' szent bérczére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.

'S merre zúgnak habjai
Tiszának, Dunának,
Árpád' hős magzatjai
Felvirágozának.

Érttünk Kunság' mezejin

Ért kalászt lengettél,
Tokaj' szőlővesszejin
Nektárt csepegtettél.
Zászlónk' gyakran plántálád
Vad Török' sánczára,
'S nyögte Mátyás' bús hadát
Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt

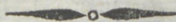
Gyúlt harag kebledben,
'S elsújtád villámidat
Dörgő fellegedben,
Most rabló Mongol' nyilát
Zúgattad felettünk,
Majd Töröktől rabigát
Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
 Ozman? vad népének
 Vert hadunk? csonthalmain
 Győzedelmi ének?
 Hányszor támadt tennfiad
 Szép hazám kebledre,
 'S lettél magzatod miatt
 Magzatod? hamvedre?

Bújt az üldözött 's felé
 Kard nyúl barlangjában,
 Szerte nézett 's nem lelé
 Honját a' hazában.
 Bérczre hág és völgybe száll,
 Bú 's kétség mellette,
 Vérözön lábainál,
 'S lángtenger fölette.

Vár állott, most kőhalom,
 Kedv 's öröm röpkedtek,
 Halálhörgés, siralom
 Zajlik már helyettek.
 'S ah szabadság nem virúl
 A' holtnek véréből,
 Kinzó rabság? könye hull
 Árvánk? hő szeméből!

Szánd meg Isten a' Magyarat
Kit vészek hányának,
Nyujts feléje védő kart
Tengerén kínjának.
Bal sors a' kit régen tép
Hozz rá vig esztendőt,
Mebünhögte már e' nép
A' múltat 's jövődőt!

R E M E T E.

Cseke. Januar. 23dik. 1823

Bal sors a' kit számkivete
 Kedv és öröm közül,
 Czellájában a' Remete
 Kulcsolt kezekkel ül.
 'S egyszerre lágy emlékezet
 Álomként lepte-meg,
 'S szemén, melly rég nem künyezett,
 Egy tiszta csepp remeg.

És im keresztül ajtaján
 Lassú sohajgás jó,
 Felpillant, 's egy vándorleány
 Roskadva lép elő.
 Vállán sötét hajfürtje leng,
 De képén siralom,
 'S mellyéből, ah, hörögve zeng
 Szívmetsző fájdalom!

Sejdtíve néz a' Remete ,
 Forr 's küzd érzelmivel ,
 A' lyány, kit egykor szerete ,
 Lelkében tűnik-fel.
 De az , mint rózsa melly virúl
 Ha május' napja kél ,
 Ez itt , mint rózsa melly elhúll
 Tánadván őszi szél.

„Ki bút visel fátadva járt ,
 O vándor úlj le itt ,
 Vedd tőlem e' habzó pohárt ,
 'S kertem' gyümölcsseit.” —
 „Nem kell gyümölcs , 's habzó pohár ,
 Mond a' vándorleány ,
 A' szenvedő csak helyre vár ,
 Meghalni hol kíván. —

Futottam szél 's hullám előtt
 Keresni hívemet ,
 Egy év eltűnt és másik jött ,
 'S a' sors ím' eltemet.
 Kerestem itt , kerestem ott ,
 Sehol sem volt a' hív ,
 Remény emelt , kétség nyomott
 És megrepedt e' szív!”

Mond a' leány, 's halálra dűl,
 Végsőt mélyen sohajt,
 Kifejlett a' lánczok közűl
 Többé nem érez bajt.
 Borongva néz a' Remete,
 Forr 's küzd érzelmivel,
 A' lyány, kit egykor szerete,
 Lelkében tűnik-fel.

Röpönti a' hervadt felé
 Bús pillantásait,
 Majd elveszté, majd fellelé
 Kétes vonásait.
 'S ím' láncz övedzi hült nyakát,
 'S a' láncz alatt egy kép,
 'S fátyolhüvelyt a' képen lát,
 Mit gyorsan üszvetép.

Borzasztva lobban-fel neki
 A' rettegett villám,
 Önképét, hajh, ismerte-ki
 A' holt' baloldalán.
 A' képet, melyet a' legény
 Örök jegyül adott,
 Midőn szerelme' szép egén
 Szebb hajnal viradott.

Mély gyászt reá fájdalma von ,
 De hangot nem lele ,
 Itt fekszik a' kit egykoron
 Szent tűzzel kedvele.
 Akkor mint rózsa melly virúl
 Ha Május' napja kél ,
 De most mint rózsa melly elhúll
 Támadván őszi szél.

Egy gödröt ás árnyék alá ,
 'S hivat letészi ott ,
 Mohot virággal hint reá ,
 Rak földet 's pázsitot.
 Puszpáng a' sír' zöld fedelén
 Kupresszel párosúl ,
 Melly nyár' mentén , melly tél' jöttén
 Örök búként virúl.

VANITATUM VANITAS.

Februar. April. 1823.

Itt az írás, forgassátok

Érett ésszel, józanon,
 'S benne feltalálhatjátok
 Mit tanít böles Salamon:
 Mikép széles e' világon
 Minden épül hitványságon,
 Nyár és harmat, tél és hó
 Mind csak hijába való!

Földünk egy kis hangyafészek,

Egy perczhozta tünemény;
 A' villám és dörgő vészek
 Csak méhdongás, 's bolygó fény;
 A' történet' röpülése
 Csak egy sohajtás' lengése;
 Pára minden pompa 's ék;
 Egy ezred egy bukorék.

Sándor' csillogó pályája
 Nyúl vadászat, őzfutás;
 Etele' dülő csordája
 Patkánycsoport, folt darázs;
 Mátyás' dicső csatázási,
 Napoleon' hódítási,
 'S Waterloo diadal
 Mind csak kakasviadal.

A' Virtus' nagy tüneményi
 Gőz mit hagymáz lehele;
 A' kebel' lángéreményi
 Vértelülés' kínjele;
 A' vég mellyet Sokrat ére,
 Cátónak kihulló vére,
 'S Zrinyi Miklós' szent pora
 Egy bohóság' láncsora.

És ti bölcsek mit hozátok
 A' mi volna szép 's jeles?
 Mámorbírta koponyátok
 Plato 's Aristoteles.
 Bölcselkedő oktalanság,
 Rendbe fűzött tudatlanság,
 Kártyavár 's légállítvány
 Mindenféle tudomány.

Demosthén dürgő nyelvével

Szitkozódó halkufár ;
 Xenophon mézbeszédével
 Rokka közt mesére vár ;
 Pindár' égi szárnyalása
 Forró hideg' dadogása ;
 'S Phidias a' mit farag
 Berovátkolt kődarab.

Mi az élet' tűzfolyása ?

Hulló szikra' melege.
 A' szenvedelmek' zúgása ?
 Lepkeszárny' fergetege.
 Kezdet és vég egymást éri,
 És a' szívnek hű vezéri,
 Hit 's remény a' szűk pályán,
 Tarka párák 's szívárvány.

Holdvilág csak boldogságunk;

Füst a' balsors melly elszáll ;
 Gyertyaláng egész világunk ;
 Egy fúvallat a' halál.
 Vársz hírt 's halhatatlanságot ?
 Illat az melly tölt virágot,
 És a' rózsát, ha elhúll,
 Még egy percczel éli túl.

Hát ne gondolj e' világgal,
 Bölcs az, mindent ki megvet,
 Sorssal, virtussal, nagysággal,
 Tudományt, hírt 's életet.
 Légy mint szikla rendületlen,
 Tompa, nyugodt, érzetlen,
 'S kedv emel vagy bú temet
 Szépnek 's rútnak húnyj szemet.

Mert mozogjon avagy álljon
 E' parányi föld veled,
 Lengjen fényben, vagy homályon
 Hold és nap fejünk felett,
 Bár minő színben jelentse
 Jöttét a' vándor szerencse,
 Sem nem rossz az, sem nem jó,
 Mind csak hijábavaló!

P A N A S Z.

Cseke. 1823.

Jaj nekem, 's jaj annak a' ki engem
 Verset írni búmra megtanított,
 A' ki fáklyát gyújta képzetimnek,
 'S lány szivembe fúvált gerjedelmet,
 A' kegyetlen!

Im nekem nem kelle sem szerencse,
 Sem nagyoknak bízató kegyelme,
 Csillogó fény, 's népimádta rojtok.
 Gondolám, csak lant az énekesnek,
 Zöld borostyán barna lyány' kezéből,
 'S szép dicsőség hamva' sátoránál.

Víg nyaram folyt, 's hajnal hogyha támadt,
 Dalba szállt az érzés hurjaimrol,
 Dalba szállt az estve' szent homályán.
 Nap ha forralt, bokrain fűdeztek;
 Dörge néha, felderüle másnap,
 'S új virágzat ömle-el a' mezőken.

Ah, de bús alakkal vad honából
 Jött el a' tél, 's a' bokor leszáradt,
 'S nem ragyog virágzat a' mezőken.
 Ülök én im' a' hideg falak közt,
 Ablakom' tábláján csattog a' szél,
 'S nincs fa melly lobogna tűzhelyemről,
 Nincs piros bor hogy hevítse keblem',
 'S ajkaim közt elfagy a' kelő dal.

Szép Apollon szőke fürteiddel
 Szánd az énekesnek durva sorsát,
 És nem adtál fát ha tűzhelyére,
 Sem piros bort hogy hevítse keblét:
 Karja közzé tégy szelíd leánykát,
 Csókjain hogy újra felhevüljön!

VÉRME NYEKZŐ.

April. 1823.

Nyugszik Hasszán sátorában
 Rába' zúgó partjain,
 Jön Olajbég 's vad lángjában
 Felriasztja hangjain:
 „Fel, fel, bajnokok' vezére
 „Csákányba a' menyekzőre,
 „Lesz, kit ott rabszíjra fűzz,
 „Sok szép legény, sok szép szűz!”

Zsákmány a' Török' bálványa,
 Gyorsan felriad Hasszán,
 Vállain leng már kaftánja,
 Kardja függ már oldalán.
 „Fegyvert, fegyvert minden karnak,
 „Foly ma vére sok magyarnak!”
 Így harsogván szavai,
 Készülnek bajnokjai.

Bús az éj sötét leplébe',
 Zúgva leng a' déli szél,
 'S a' Török Csákány' elébe
 Rába habján általkél.
 Terhesen mint jégfelhőnek
 Vészhozó dörgési jönnek:
 Pusztulás minden nyomán,
 Úgy közelget a' pogány.

László nyert a' szép Lilának
 Idvességet hű kezén,
 És szomszédi felszállának
 Kedve' zajgó ünnepén.
 'S a' billikom' kerültében
 Minden férjfi gyúl szüvében;
 'S víg ének' zengésinél
 Az ifjúság tánczra kél.

Nézi László szívmerülve
 Hölgye' lángtekintetét,
 'S kedv remény közt lelkesülve
 Vére kényhullámot vét.
 'S az könnyű mint esti szellet,
 Tánczát vőlegénye mellett,
 — Szíve olvad, arcza ég —
 Pártájában lejt még.

Hajh de, mint volkán, egyszerre
 A' sötét éj felpirúl,
 'S a' dühödt szél arra 's erre
 Szikrát 's lángot szór vadúl.
 A' pogány nép' ordítása,
 'S a' rémület' bús jajgása
 Egy hanggá keveredvén
 Harsog ált a' lég' öblén.

Elnémúl a' palotában
 Táncz és élet, kedv és zaj,
 Fennakadva dobbantában
 Minden könnyű, minden jaj.
 Szine halvány minden képnek,
 Minden keblet gondok tépnek,
 Elszorúlva minden szív,
 Küszd és habzik, forr és vív.

Jön most Hasszán 's tigris nyája
 Vérrel ázott nyomain,
 Zúg, mint Orkán, lángszablyája,
 'S száz magyar nyög lánczain.
 'S ah fenndőrgő szózatjára
 Dúlva ront a' palotára
 'S holttestről holttestre lép
 A' kegyetlen szolganép.

Öszveajdúl irtózással

Hölgy és Nő, 's remegve néz;
 De sebes meggondolással
 Kardon minden férjfékz.
 Kél és forr a' harcz' dagálya,
 'S nem reményt nyújt a' vérpálya:
 Rablójikkal mindenek
 Csak halálért küszdenek

Halnak ők, 's hőslleiknek

Szabadság nyújt koszorút,
 Hajh de árva hölgyeiknek
 Örökségül rabláncz jut!
 Fájdalomrol kínra szállva,
 Minden reménytől megválva,
 Honnan lelkek nyugtot vár
 Egy ohajtás sincsen már.

Lila áll még oltalmában

Lászlójának egyedül;
 Harczol ő, de bús harczában
 Keble 's arcza sebesül.
 És midőn fogytán vérenek
 Érzi gyöngültét kezének,
 Még egyszer hölgyére néz,
 'S új erővel sujt a' kéz.

Nézi hulltát sok töröknek,
 'S ajka habzik, 's keble ég,
 'S ordít Hasszán: „e' kölyöknek
 „Egy halál még nem elég!
 „Bajnokim csak ellenébe,
 „Mártsatok fegyvert szüvébe,
 „Nyiljon bár seb, 's folyjon vér
 „Szép hölgy ott a' pályabér!”

Mint a' villám' vad szózatja
 A' nemes' szüvébe csap,
 'S testét lelkét áltszaggatja,
 Borzad ő, 's hölgyéhez kap:
 „Gyászos a' halál' hürgése,
 „Hajh, de a' rabláncz' csörgése,
 „'S törvény, mellyet rabló szab,
 „Lila, Lila gyászosabb!”

„Nyugtat a' halál' hürgése,
 „Lila mond, nem félem azt,
 „Hajh de a' rabláncz' csörgése,
 „'S rabló törvény meghorzaszt.
 „Szálljanak bár ellenedbe,
 „Mártsanak fegyvert szüvedbe,
 'S nyiljon bár seb 's folyjon vér
 „Szép hölgy nem lesz pályabér!”

Vészi László gyötrelmére
 A' halálvigasztalást,
 'S rátolongó ellenére
 Készít még egy bús csapást.
 Jön Olajbég, 's „gyáva féreg —
 Így zeng ajkain a' méreg —
 „Száz sebben félhalva már,
 „Kardod még is ülni vár?”

Mond, 's kezéből nyíl' módjára
 Vasbuzgánya zúg 's röpül,
 'S im' itt a' percz mellyet vára
 A' magyar hős 's öszvedül.
 És ott fekszik mellyhürögve,
 Hölgye látja 's könnyörögve
 Felsőhajt az égre még:
 „Isten, Isten itt a' vég!”

'S ráborúlva 's elroskadva
 Lelke zajlik, keble reng;
 „En halok, mond Az lankadva,
 „Búcsút ajkam még sem zeng.
 „O ne rettegd bús pályámat,
 „Vérhintette nyoszolyámat,
 „Lélek él ha vész a' szív,
 „Kardom itt van, mátkád hiv!”

Mond 's hal; és ím' szép hölgyétől
 Jaj nem hangzik, köny nem hull,
 Álthevülve szellemétől
 Kardjához buzogva nyúl.
 „Nékem, nékem bús pályádat,
 „Vérhintette nyoszolyádat,
 „Lélek él ha vész a' szív,
 „Mátka mátkád hozzád vív!”

Vészi kardját; Hasszán látja:

„Jer leányka, mit mivelsz?
 „Vágyaidnak nem lesz gátja,
 „Kényt 's szerelmet nálam lelsz.
 „Kard csak a' búsult vitéznek,
 „Téged' engesztelve néznek,
 „Kelvén érzeményei,
 „A' bajnok' lángszemei.”

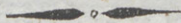
„Jer velünk a' büszke ménen,
 „Váram gazdag, keblem hő;
 „Jer 's derülj a' jobb reményen
 „Melly egeüre most feljő.
 „Légy e' győzelem' pompája,
 „Szép kertemnek szebb rózsája,
 „Mellynek bíbor kebelén
 „Bőv jutalmat leljek én.”

„Félre rabló! fájdalmában
 Így sikolt a' hű leány,
 „Dúltál éltem' forrásában,
 'S vad kegyelmed még lest hány,
 „Itt hol áradván testére
 „Kedvesem' gőzölgő vére,
 „Mellyet ontál ó pogány,
 „Int, hogy induljak nyomán!”

„Menj, eredj a' büszke ménen,
 „Várad zsákmány, kebled düh;
 „Nincs remény; a' vérösvényen
 „Nem kél virág, nem kél fű
 „Győzelmedre átok hulljon;
 „Kerted tüskével virúljon,
 „'S árnyékába hogyha mégy
 „Kínjutralmat bőven végy!”

Szóla 's hallgat és intézi
 Hómellyének hű vasát;
 A' török dobbanva nézi
 A' hőslyány' mozdulatát.
 'S fut, hogy (mellynek vesztét szánja)
 Megtartassék szép zsákmánya,
 Hajh de késő jötte már,
 Lila lelke mennyben jár!

Látja Hasszán, 's elfagy vére,
 Visszaborzad 's megfordúl;
 Int, 's nyomában intésére
 Népe zajgással tolúl.
 'S közte búsúlt érzeménynek
 Hátán a' nyerítő ménnek,
 Vivén átkot 's hagyván jajt,
 Szigetvárra visszahajt.

Z Á P O R.

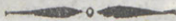
Cseke. April. 23dik. 1823.

Dördül az ég, 's villámot lött,
 Zápor zuhog-le már,
 'S a' szép leány kunyhóm előtt
 Lassan pihegve jár.
 „Jer szép leány! hív a' legény,
 „Bús ég borúlt reád;
 „Kunyhóm kicsiny bár és szegény
 „Neked 's nekem helyt ad.”

Kunyhóm felett, 's kis ablakán
 Csattog, süvölt a' szél;
 Karom között a' szép leány
 Űl csendesen, de fél;
 'S felleget ha más fellegetre jó,
 'S villám villámra gyúl:
 Remegve, ah, keblemhez ő
 Jobban jobban szorúl.

„Derül az ég, bús fellegén
 „Ég a' szivárvány már ;
 „Isten veled te hű legény,
 „Anyám epedve vár!”
 Mond a' leány, 's karom közül
 Kifejlik nyájason,
 'S e' köny, a' melly szememben ül,
 Ajkán sohajtást von.

Kunyhóm felett, 's kis ablakán
 Száll, és mosolyg a' nap ;
 Szemem csak a' szép lyány után
 Mint part után a' hab.
 Lángcsillagod hajh tiszta ég
 Mit ér e' szív előtt?
 Dördülj megint, 's onts záport még,
 'S hozd vissza nékem őt!

ZSARNOK.

Cseke. April. 1823.

Virtus, 's igazság zengtek nyelveden,
 De gyűlölte mind kettőt szived;
 Csak leple volt hatalmad büneidnek,
 'S szádban a' törvény átok leve.
 Ezüstkehelyt üritett a' gonosz asztalodnál,
 Kivül az ajtón sirt az üldözött.
 Még egy falatja volt az éhező szegénynek,
 'S elrablottad azt;
 Avult fedél óvá még a' szelektől,
 Hideg vérrel hajtád ki onnan is.
 Hajh bujdosott Az ősi lakhelyérül
 Sápadt neje

Keblében vitte kisedét, 's panaszát
 Poroszlód korbáccsal ülte el!
 'S te rád bízott e ezreknek boldogsága,
 Hogy árulhasd pénzért véreket?
 'S neked ad majd márványt 's nagy nevet a' hízelkedés,
 O Rabló, sírodon?

LOTTI.

Cseke. Febr. 1824.

Szép tavaszom' mezején, mint isteni Grátzia, bolygék,
Sok dagadó kebel, ah, gyúla szerelmem után
Egy vala csak, szívem kinek égett mennyei lánggal,
'S ajkam' utolsó hív szózata nyögte nevét.
'S őt most Hádes' örök ligetén hű lángom' ölébe,
Lombjaim' árnya között, sírva sohajtom alá.

TANÁCS.

Cseke. Febr. 1824.

Hogyha pályád' ellenébe
 Küszd az álnok vad gőgjébe',
 'S tört hány minden lépteden;
 'S nincs ki gyújtson hív oltalmat
 Vészhozó ösvényeden:
 Menj! 's temesd el bús fájdalmad'
 Hol reád vár szent magány;
 'S vonj korlátot álmaidból,
 'S alkoss ideáljaidból
 Szebb világot alkonyán.

IGAZSÁG.

Cseke. Febr. 1824.

Vak vagy-e Te szent Igazság?
 Néked látni kellene;
 Látni, mint hevül a' gázság
 Jámborságnak ellene.
 Nem valék vak hív Igazság,
 Láttam mit mivelte a' gázság
 Lest intézvén 's szopván vért,
 'S adtam néki méltó bért.

Ajkát méreg haboztatta,
 És dühödve vívt velem,
 'S eltiporván megszagatta
 Vérrel ázó kebelem?
 'S hogy ne látnék vad szüvébe
 Fátyolt vont szemem fülébe;
 'S nem rettegén már tanút
 Nyílt bűnének tágas út.

Szépre, rútra hát így gondot
 Nem tarthatnak szemeid,
 Szent Igazság, és e' fontot
 Még is hordják kezeid!
 Szépre, rútra nincsen gondom,
 'S nem magamnak függ így fontom,
 Melly kezemben semmi bért
 Százak óta már nem mért.

Tartom azt újam' hegyéből
 Elmeredve: mint csontváz;
 'S a' gonosz rablott kincséből
 Serpenyőmbe terhet ráz.
 A' teher sújt bús erőben,
 'S a' lebillent serpenyőben,
 — Borzadjon bár föld és ég, —
 Néki száll a' nyereség.

Hát befátylozott szemével,
 Kinn e' pompás kapunál,
 'S roszra fordúlt mértékével.
 Istenséged őrt mért áll?
 Ah, ben ültem hajdanában,
 'S szózatom' zengő hangjában,
 Fennálló székem körül,
 Megcsendült sok gyáva fül!

'S már itt állok elnémítva,
 Bús orczámon zápor 's szél;
 'S a' Gonosz nem háborítva
 Benn veszélyes kénynek él.
 Zúg csapása villámának,
 'S romján más boldogságának,
 Mellyet rogyini vígan lát,
 Alkot márványpalotát.

Szent Igazság, és honodnak
 Hol vagynak határai?
 Szenvedsz, 's vissza nem ragadnak
 Hű szerelmed' szárnyai?
 Jámbor, fenn hazám az égben,
 Mondhatatlan messzeségben,
 A' csillagpályák között,
 'S már valóm felköltözött.

Ám tekintsd e' hidegséget
 Arczom' holt vonásain;
 És tapítsd e' keménységet
 Testem' márvány tagjain:
 'S ím befátylozott szemével
 Roszra fordúlt mértékével,
 'S kinn e' pompás kapunál —
 Lelketlen kép a' mi áll!

REMÉNY, EMLÉKEZET.

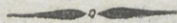
Cseke. Febr. 1824.

Éltünk' rögös határain
 Két Génius vezet,
 'S felleg borúlván útain
 Nyújt mindegyik kezét;
 De bár tekint bízattva rád,
 Vigasztalást egyik sem ád:
 Remény 's Emlékezet.

Emlékezet lebegteti
 Szárnyát a' múlt felett,
 'S bús képzetekben rengeti
 Borongó kebeled'.
 Múlt kedv után titkon epeszt,
 Múlt kin' között ismét senyveszt,
 'S lelkedre hoz telet.

Kéklő lepelben messze jár
Előtted a' Remény;
Magához int, de meg nem vár
Tovább tovább lengvén.
'S míg lepkeszárnyát kergeted
Lezúg hijában életed,
'S állasz pályád' szélén.

Roszat ne félj, 's ne kívánj jót
Múlt és jövő közül;
Öleld-meg a' jelenvalót,
Melly játszik és örül.
'S bár küdbe néha burkozik,
De színe gyorsan változik,
Ajkán mosolygás ül.

A' NYUGTALAN.

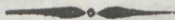
Cseke. Febr. 1824.

Lobogtattam vitorlámat,
 Szélnek engedém sajkámat,
 Jobb szerencse' kebelén
 Nyúgalmat hogy leljek én.

Csolnakom vész' dörgésében,
 'S gyöngé szellő' lengzetében,
 Sziklák közt, 's zöld part megett
 Majd süllyedt, majd lebegett.

'S távol tenger' sík tükreéből,
Messzeföld narancsberkéből
Nyúgalom nem szállt hozám:
'S sorsom' húsán átkozám.

Bódúlt! zenge az fennlakában,
A' mit kergetsz így hijában,
— Nyisd fel tennen kebeled' —
Légy bölcs, 's ottan felleled'.

ENDYMION.

Cseke. April. 1823. és Febr. 1824.

Leszáll az estve, nyíl az égi pálya,
 Kél és megindúl Lúna nyájason;
 Enyhül az éjnek tőle bús homálya,
 Mellyen szelíden-fénylő leplet von.
 Sejdítve nézi, titkosan vizsgálja
 Sziklája' bérczén őt Endymion:
 'S csapongva gyúlnak gerjedelmi, 's vélek
 Küszd ismeretlen harcban szív és lélek.

„Hová, hová te képzet' csalfa kéje?
 Mi zúg-fel itt a' pásztor' kebelén?
 Mi gond, mi álmok lengenek feléje?
 Mi bájvidékre, 's mért esdeklem én?
 Fel, fel hozád forr, fénynek istennéje,
 E' lángsohajtás, e' vívó remény:
 Szűk érzetemnek porlakom határa,
 Csillagkörödben ott áll tündérvára!”

„Dagadsz, dagadsz a' szívben hév indulat,
 Kész lelke, ah, de szárnya még sem kél!
 Küszd és borong, hullámszik 's lángra gyúlad,
 'S porsátoromban fojtja rabkötél.
 Mért a' halandón e' komor borúlat?
 Lélek rohanj: mint hab felett a' szél!
 Vagy, Istenaszony, szánd-meg ó nyögésem',
 'S enyhítsd egedből kínos esdeklésem!'”

„Önt könnyet a' ki küszködött hijába
 Szánást keresve bájló képeden.
 O kapj fel engem pályád' távolába,
 Vagy szállj-le hozzám lángösvényeden!
 Csak egy tekintést fátyolod' titkába,
 Csak egy sohajtást égi kebleden:
 'S lelke, röpülve lényed' ellenébe,
 Sugáraidnak olvadjon fényébe!”

Igy, míg belől az érzetek vivának,
 Ajkán az ömlő hang így nyögdele;
 Az Istenaszony érzé fátyolának
 Szélén mint leng a' sohajtás' szele;
 Hallá nyögését olvadó hangjának,
 'S lágy érzelemre mozdult kebele;
 'S fennaetheréből a' bérz' pásztorára
 Enyhítve fordúlt arcza' szép sugára.

Ott áll 's andalg a' csendes éj' vezére
 A' bús halandó' bájvonásain,
 Nézvén mi díszben ül tekintetére
 Az istenülő lélek arczain.
 'S ekkor nem ismert gond borúl mellyére,
 Foly mondhatatlan érzet tagjain:
 'S szebb lángra gyúlad leple közt orczája,
 'S önként hanyatlik föld felé pályája.

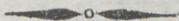
Szállong alá: mint illatozva nyári
 Homályos estvén szellők lengenek,
 'S körüllebegve szélytfolyó sugári
 Ezüst habokká tisztán ömlenek.
 A' pásztor árjong, 's teste' szűk határi
 A' halhatatlan kénnyel küszdenek:
 'S nem bírva szívén mennye' boldogságát,
 Súlyed 's homályban érzi társaságát.

Ah, kényüzőnben olvadó keblének
 Hullámi közt a' lélek elmerül;
 Forrón sohajtott órák röpdézének,
 De gondolat már benne nem derül!
 Ott fekszik ő fényében Istenének,
 Ki lengve száll az elsúlyedt körül;
 'S szózatja zeng, és vonja hív ülére,
 'S nem vét habot, hajh, megrekesztett vére!

„Fel pásztor, fel! szerelmed győze végre,
 'S ím fátyolomnak nyíló titka vár;
 Merész tüzedben gyúladál az égre,
 'S fürtöd felett leng pályád' lombja már.
 Ah, az lesújtva szállt a' testiségre,
 'S varázserővel bájlánczokba zár;
 Fénnel vakít, 's úgy ünti-el homályát,
 Bús éjbe rejtven a' felviradt pályát!”

„De, ah, ki fekvél Istenné' karjába'
 Ne lengedezne boldogság rád még?
 Élj e' varázslét' bájos alkonyába'
 Szunnyadva benned minden testiség!
 'S én áltrengetlek szép álmok' honába,
 'S léssz szenderegven boldog, mint az ég.”
 Mond, és megenyhült fénnel leplezé-be,
 'S szótt halhatatlan álmokat fölébe.

Ott fekszik ő borítva nyugalmaival,
 'S álmán az Istenasszony' képe reng;
 Kél Lúna 's felszáll nyájas orcájával,
 'S lenézve rája titkosan mereng.
 'S ha jön az éjfél, csillagfátyolával,
 'S csend ümlik el, 's csak philomela zeng:
 Reggő sugárit föld felé ereszti,
 'S a' szép szendergőt benne megfereszti.

BERKEMHEZ.

Cseke. Febr. 1824.

Szent berek, itt hol örök vizeid' forrása kicsordúl,
'S illatozó partján habja csörögve lezúg;
'S hol, puha fészke felett nyögven philomela keservét,
Bokraid árnya közül csattog az éjeli dal:
Fogd-fel az elhagyatott szeretőt ki lehajlik üledbe,
'S rejtsd fakadó könnyét néma homályod alá.

VIGASZTALÁS.

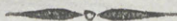
Cseke. Mart. 1824.

Nyügsz, ah, ha nemzetek felett
 A' sors bút hozza száll,
 'S küszdő reményök czél helyett
 Újabb veszélyt talál;
 'S ha a' szabadságért folyt vér
 Átok leend, 's a' pályabér
 Vagy járom vagy halál!

Mi haszna bú? mi haszna gond?
 Törvényt ki szab 's határt?
 Szerencse köt, szerencse bont,
 'S vakon használ vagy árt.
 Ki éjt 's napot fáradva tölt,
 Ki nyugszik és kart karba ölt,
 Együtt lát hasznót 's kárt.

Hát mért törődül a' világ?
 Sorsán maroknyi por?
 Szárad 's kihajt a' szőlőág,
 Lesz ősszel újra bor.
 'S kedved ha most mámorba fúl,
 Alvás után feljőzanúl,
 'S kerül megint a' sor.

Kis csolnak, ah, csak életünk,
 A' sors az Oczeán;
 Most szép partokra köthetünk,
 Majd hullám' mérge hány.
 De kedvezőn lengő szelet,
 'S dörgő vészt a' csolnak felett
 Tűr a' bölcs egyformán!

ESTI DAL.

Cseke. Mart. 1824.

Kertemre szeliden

Az estve leszáll ;

Lágy szél nyög epedve

Virágainál.

’S míg szél nyög epedve

Virágainál ,

Harmatja szememnek

Azokra leszáll.

Nem látod-e, Iyányka ,

Hűs árnyaimat ?

Jer, ’s tépd kebeledbe

Virágaimat !

’S harmatja szememnek

Ha rólok lehúll ,

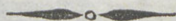
Lassan leperegve

Szivedre vonúl.

Búsan csörög a' hab,
 A' fülmile zeng,
 Fenn a' szerelemnek
 Szép csillaga leng.
 Mit nézsz mosolyogva
 Sugárid alol?
 Ah, lelkem' üleld-ki
 Borúlatiból!

Titkom kebelemben
 Olly csendes, olly hív!
 Mért habzik alatta,
 Mit vérzik e' szív?
 Árnycba' körülé
 Hús nyugalom ül,
 Lángérezete még is
 Messzére hevül!

Lángod tele mellyem
 Alatt viselem;
 Légy idvez örökre
 Arany szerelem!
 Boldog ki merenghet
 Hullámid felett,
 'S révpartod' ülebe
 Visz hű kebelet!

EMLÉK.

Cseke. Majus. 1825.

Ömledező csermely, 's te szelíd berek árjai mellett,
 És te kies hajlék a' berek' árnya között,
 És te ki ott lebegél hajadat koszorúzva virággal,
 Itt eped a' költő, barna leányka, feléd.
 Egykoron ah dalain ha borongó kénybe merültél,
 'S Májusi harmatként reszkete könnyed elő:
 Ajkaidon ó zengd-ki nevét, ó zengd-ki sohajtva,
 'S hab, berek, és hajlék zengeni fogja veled!

ÁLDOZAT.

Cseke. Majus. 1825.

Aldozatom két Istenség' oltára felett áll:

Köny neked ó szerelem, és neked ó haza vér!

HOLDHOZ.

Cseke. Majus. 1825.

Hold, szelíd hold, felhőd' kárpitjában
Sokszor könnyes szemmel néztelek,
Képét láttam arcod' sugarában,
Sohajtási voltak a' szelek.
Karjaim kinyiltak, hő keblemre
Hogy szorítsam a' szép ideált,
Ah de halhatatlan gyötrelmemre
A' hevülő megcsalatva állt!

Vágyaimtól gerjedő reményem
Őt nyomozza most is szüntelen,
Ah de küdben elborúlt ösvényem
Tévedeztet kínos éjelen!
Ismeretlen messze föld' vidékin
Kísér 's hurczol titkos érzetem;
Rengetegben, sziklák' omladékin,
'S vad pusztákon árnyát kergetem.

Élsz e' tündérberkek' szent homályán ?
 Ohajtásim ott is rengenek ;
 Túl az égen , túl a' csillagpályán
 Gondolattal messze rüppenek.
 Képzetemben száll egy édes álom ,
 Lángvonással egy kép bennem ég ,
 Folyton érzem , és még sem találom ,
 Itt közel leng e' bús messzeség.

Szív , örvényed' zajgó hullámában
 Árad és forr mély hevületed ;
 Ah magaddal küszdesz e' hijában ?
 'S tennen álmod' képét kergeted ?
 Érzem innen kelni rejtekedből
 E' borút melly titkosan hervaszt ;
 Szív , derülj-ki lassan fellegedből ,
 Vagy dobogva szaggasd széllyel azt !

JENNYHEZ.

Cseke. Majus. 1825.

Jösz leányka lángszemekkel,

S barnán kéklő hajfürtökkel:

Mint árnyéklott viola.

Így száll égi kellemében

Messze lengő fellegében

A' remény' szép anygala.

Áradó mély fájdalomnak

Engem lankadási nyomnak,

Keblem, ajkam enyhet kér.

Ah, hasonlítsz reménységet,

Tőled e' kín melly így éget

Balzámceppet még sem nyer!

E C H O.

Cseke. Majus. 1825.

Sziklai lyány hívlak! hívlak: felel aetheri hangod;
 Ím' jövök, ah' de lakod' bús fala néma 's türes!
 Sziklai lyány hol vagy? remegő ajak a' mi reád vár,
 'S hű karok, és szerelem' mennyei lángja velek.
 Csalfa te rejtve maradsz; epedő rezgése szavadnak
 Hév vala, 's kebled mint szirti lakásod hideg!

DRÉGEL.

Cseke. Majus. 1825.

Fellegi bérczeiden ó Drégel' vára kereslek ,
 Merre valál ? tornyod honnan emelte fejét ?
 Szondi hol állt ? repedő kebelén hol csorga-le vére ?
 Nyughelye' hantjai közt hol nyög az estveli szél ?
 Puszta vagy ó kiomolt vér' szent helye ! néma homály leng
 Vad bokor' árnyaiban szirteid' orma felett.
 Ah de romod' tetején az örök hír' égi virága
 Csillagi fényében századok óta virúl.

SZERELEMHEZ.

Cseke. Majus. 1825.

Kertje' csendes alkonyában,
 Míg csapongva zúg a' szél,
 A' Dalos bolyong magában,
 'S keble búsabb lángra kél.
 Köny között tolúl szemére
 A' benküszdő gyötrelem;
 Önts, ah, balzamat sebére
 Boldogító Szerelem!

Minden lepke lé! virágot,
 Harmatot minden virág;
 Én tekintem a' világot,
 Bús magány az 's pusztaság.
 Istenné, kit hajnalában
 Hű karod vitt mint vezér,
 Most im' égető napjában
 Híves árnyat tőled kér!

Vagy ha kedved' szép egében
Több remény nem bíztat már,
'S csillagod' rezgő fényében
Nincs egy enyhítő sugár :
Küldd-el véglehelletemre
Még egyszer hív angyalod' ,
'S tőle bérül húnyt szememre
Könyáztatta fátyolod'.

ALKONYI DAL.

C s e k e. Majus. 1825.

Nyögve kél az esti szellet,
 Balzamillat szárnyain,
 Csolnakom száll a' part mellett
 Csörgő víznek habjain.
 Csillag 's hold a' víz' tükrében,
 Zöld erdő partja' mentében,
 Bokrain száz rózsá leng,
 Philomela köztök zeng.

Csattogó bájhangozatja
 Mint ezüsthab ömledez,
 Lelkem' minden gondolatja
 Lány érzésbe süllyedez.
 Szívem habzik mint az ének,
 'S cseppje hó szemem' könnyének
 Vízen, parton, erdőn túl
 Ismeretlen tárgyért hull.

Ég, ó, sátorod' pompáján
Merre vonz a' messzeség?
Leng egy csillag nyúgot' táján,
Melly ott rózsaszinben ég.
Csillaga a' Szerelemnek!
Habja mért dagad keblemnek?
Hozzád mért gyújt illy erő?
Idvezség tán tőled jó!

RE'V ELÓTT.

Cseke. Decemb. 1825.

Szív életemnek vitorlája,
 Hajtó szellőm a' szerelem;
 Lobog ha ez fuvalt reája,
 'S sziklán, habon rohan velem.
 Felhők 's vihar pályám' rüptében,
 'S míg engem e' veszély' körében
 Ezer halál zúg itt körül
 Sem ég, sem föld nem könyörül.]

Nem messze zöld dombok virúlnak,
 Virágszagot lehell a' part;
 O ég, 's im' a' habok simúlnak,
 Lengő vitorlám arra tart!
 Te bájsziget' hű Kalypszója,
 Im' itt áll a' vándor' hajója
 Szélvész után a' rév előtt,
 Szelíden ah fogadjad őt!

HOZZÁ.

Cscke. Decemb. 1825.

Nyisd-fel ó lángzó kebeled' dicső Hölgy,
 Nyisd-fel a' küszdő szeretőre kebled',
 Fennröpültedből kegyeseu mosolygván,
 Égi szabadság!

Nékem is forrtak szemeimben égő
 Könnyek, éreztem haza' szent szerelmét,
 Ints, zajos habként dagadozva várom
 Lengenü zászlód'.

Járom a' gyáván! ki remegve futja
 Fennedicsőségé' ragyogó világát,
 'S megszokott rabság kezein tudatlan
 Csörgeti lánczát.

Átok a' gyáván! ki nevedre borzad,
 Mert gyakor szélvész kavarog föletted,
 Mert halálhörgés diadalni pályád'
 Mennyei bére.

Szállj-ki felhőden, 's noha szózatod mint
 Villogó szélvész dörög is körülem,
 'S zöld borostyánod noha fürteid közt
 Vérbe füredt is:

Kellemed' látom, 's dobog érte mellyem,
 Csókodat várom szerelemben égve,
 Csókodat szomjún epedő ajakkal,
 Jer, ne tagadd meg!

D E R Ű.

Cseke. Decemb. 1825.

Lomb, te csörögve lehullsz ; kertem' rózsája , te hervadsz ;
 Fáim alatt éjszak' bús szele dúlva süvölt.
 Képzetem elfordúl , 's a' múlt' örömébe merítvén ,
 Barna leányka , feléd e' kebel újra hevül.
 És in' rózsalepelt von-el a' Phantásia rajtam ,
 'S hesperi csillagként arczod alatta ragyog.
 És kivirúl a' lomb , kertem' rózsáji feselnek ,
 'S fáimat Elysion szelleme lengi körül.

BALASSA.

Cseke. Decemb. 1825.

Kétségtől rettegve, bánat közt nyugtalan
 Sírok, de könnyemet ontom haszontalan,
 Erdőn, bérczen, völgyön bújdoklom úntalan,
 Segédkart, 's hajlékot nem lél boldogtalan.

Szélvész' mérge tépi lengő vitorládát,
 Bocsásd-le, hű Remény, biztos ánkorádat,
 'S habok közt nyugtatván ronsolt hajócskádat,
 Fordítsd mosolygva rám még egyszer orczádat!

HERVADSZ...

1 8 2 5.

Hervadsz , hervadsz
 Szerelem' rózsája,
 Isten hozzád
 Kéblem' hű lyánykája!
 Omlik a' hab ,
 Omlik könyhullásom ;
 Kél a' szellő ,
 'S külti sohajtásom'.
 Partot a' hab ,
 Bút mos könyhullásod ;
 Enyh a' szellő
 'S enyhül sohajtásod ;
 Hagyd hervadjon
 Szerelem' rózsája ,
 Nyil hajnalkor
 Remény' violája.

Hervadsz , hervadsz
 Szerelem' rózsája!
 Nem kell nékem
 Remény' violája;
 Újaim csak
 Nefelegtset szednek
 Bús estvéjén
 Bús emlékezetnek.

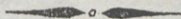
K Ö L T Ő.

1 8 2 6.

A' költőnek lángkeblében
 Kínos, édes érzelemmel
 Melly derület 's alkony vív!
 Mondjátok meg ó mi az,
 A' mi búban és örömben,
 Kedv' 's keserv' pillantatában
 Itt benn habzik, itt benn küzd,
 'S mély titoknak fátyolában
 Mennyet 's poklot rejtve szó?

Nékem is pirúlt az élet,
 Mint tavasznak hajnala,
 'S milliom szín' pompájában
 Fennragyogva szállt felém.
 És feküdtem szép ülén,
 Szívtam kelyhe' balzámát,
 'S mért hogy a' legédesebb csöpp
 Fájdalommal elvegyülve
 Forra végig ajkamon?

Röppenj, röppenj szűk Jelenlét!
Keskeny nékem e' határ;
Múlt 's Jövő tekintetemnek
Messze, messze, messze ínt.
Ismeretlen, szent Haza!
Hol vagy, ah, rendelve nékem?
Nyugtalan szív merre vágysz?

VÁNDOR REMÉNY...

1826.

Vándor remény csapongva jár,
 Örökre hív, de búra vár;
 Távokra mint hajnal pirúl,
 Közel sötét éjként borúl.

Tenéked, ó bús szerelem,
 E' rózsabimbót szentelem;
 Nyájas, piros, 's illatja szép,
 De hajh tövise szívet tép!

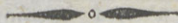
Föld-e lakod vagy fenn az ég?
 Ragyogj felém örök hüsen,
 'S virágra mint harmat ha húll,
 Enyhítsd e' kint melly bennem dül!

ÜLTEM ÉN...

1 8 2 6.

Ültem én a' forrás mellett,
 Téli szél fúvt, ég borúlt,
 Egy madárhang sem nyögdellett,
 Egy rózsácska sem virúlt;
 'S e' kebelnek mozdúltára
 Nézttem kunyhóm' ablakára,
 Barna lyány, te laktad azt,
 'S véled éltem víg tavaszt!

Ülök én a' forrás' mellett,
 Lány zephyr száll, ég derül,
 Száz madár zeng, bájlehellet
 Száz rózsának kelyhén gyül.
 'S e' kebelnek mozdultára
 Nézek kunyhóm' ablakára,
 Barna lyány, elhagytad azt,
 'S engemet bús tél hervaszt!

HÉV NAPTOL...

1826.

Hév naptol hervadtában
 Kék viola
 Lehajola,
 'S epedve zöld bokrában
 Már halni kész vala.

Jön Hesper 's alkonyából
 Reá tekint,
 'S langy cseppet hint
 Enyhítő balzamából,
 'S él a' virág megint.

Pályád' tövis körében

O szerelem,

Láng kebelem

Hervad sebes tűzében,

'S bánat 's halál velem!

Ki lesz ki a' szenvedőre

Reá tekint,

'S langy cseppet hint

Szívem' kinzó sebére,

Hogy éljek én megint?

V Á G Y.

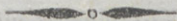
Pest. Novemb. 1jén 1826.

Volnék csak kis madár,
 Röpülnék szárnyakon,
 El, szép hazám felé,
 Hú szívem merre von;
 Túl erdőn, túl hegyen,
 Merről a' nap felkél,
 Viruló part felett
 Lyánykám hol búban él.

Lassan szállonganék
 Mint esti fúvalom,
 Forró szerelmeket
 Csattogna bús dalom;
 'S elsenderíteném
 A' lyányt zengésivel,
 Hogy édes álmain
 Képem viradna fel

Látnám, mint gyúl felém
 Hullámzó kebele,
 Hév ajkán, hallanám,
 Nevem mint zengi-le;
 'S az álomkép után
 Felnyitván karjait,
 Örömcsepp fénylené
 Végig lángarczait.

Mint lepke harmatot
 A' rózsá' báj ülén:
 O reszkető könyecsepp
 Felszívlak téged én!
 'S erőd balzam gyanánt
 Áltfolyva mellyemet,
 Megenyhül majd sebem,
 Melly most kínnal temet.

PIPADAL.

Pest. Novemb. 1826.

Kürtét vadász zendíti-meg,
Fellázzad minden ut;
Reng bércz és völgy és rengeteg,
Az őz riadva fut.
Én védtelent nem üldöznék;
Szelíd vagyok, 's ha számban ég
Kék füsttel a' pipa,
Tőlem kis őz pihensz mindég
Ernyőd' sátoriba'.

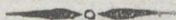
Mért lángol a' búsult vitéz?
Harczot nem szeretek,
Ott vér miatt pirúl a' kéz,
Dulván mint fergeteg.

Düh gyúljon ádáz lelkeken ;
 De nékem égjen csöndesen
 Kék füsttel a' pipa ;
 Mást hordhat véres telkeken
 Tajtékzó paripa.

Víraszt a' bölcs, gondol sokat,
 'S itt, 's ott, 's mindenfelé,
 Eget, földet míg hányogat,
 Csak a' hibát lelé.
 Jámbor, Más lép nyomaiba.
 Jőj, gyujts reá; ha vígan ég
 Kék füsttel a' pipa,
 Derül előtted föld és ég,
 'S nem lesz sehol hiba.

'S Te kit gyötör vad szerelem,
 Szenvedsz igád alatt,
 'S gyötrelmeden kél gyötrelmem,
 Forrván baloldalad,
 Vidúlj! örök bú nem tenyész;
 Im' így tanít 's enyhíteni kész
 Kék füsttel a' pipa.
 Kin 's kény miként füst kél 's enyész,
 Más lép nyomaiba.

Sovárg, eped, száguld, csapong
Az ember untalan,
Bár kedv és szándék, tett és gond
Lesúlyed nyomtalan.
Sok jót, dicsőt föld' gyomra zár;
Leomla sok királyi vár,
'S kék füsttel a' pipa
Bolyongó vándor' ajkán már
Ott ég romaiba'.

VÁNDOR'.

Pest. Novemb. 1826.

Reng a' hullám, röpül a' sajka,
 Messzebb, messzebb vonúl a' part,
 Még csóktol ég a' Vándor' ajka,
 Még visszanyújt remegő kart.
 Keblét a' búcsú' gondolatja
 Mély olvadásban haboztatja,
 Utána int száz szem, száz kéz,
 De ő csak egy pár könyet néz.

'S ím' kéklik a' part' zöld pázsitja,
 Homályba tűn a' messzeség,
 Az egy pár könyet elborítja,
 Nem látszik már, 's ott reszket még.
 A' Vándor áll, némán nyögdelel ő',
 'S utána hord a' parti szellő
 Száz köszöntést bús zúgással,
 De ő csak egy sohajtást hall.

A' sajka száll, a' sajka hajtát,
Alatta víz, felül az ég;
Lassan lezeng a' végsőhajtát,
Nem hallik már, 's ott lángol még.
A' vándor enyhet kér mellyére,
Száz csillag néz vérző sebére,
De ő csak egy felé tekint,
Melly nyugótrol szerelmet int.

HONVÁGY ÉS SZERELEM.

Pest. Novemb. 1826.

Zöld partján éltem a' Tiszának ,
 Hű keblen , hű fedél alatt ,
 Szelíd napok tisztán folyának ,
 Kertem hozott virágokat ;
 Körültem lelkesült az élet ,
 Bánat 's öröm lágy énekké lett ,
 Még is , ki fejt meg miért ,
 Ohajtásom más sorsot kért.

Elhagytam partját a' Tiszának ,
 De visszavágyott kebelem ,
 Bennem borongva hajnallának
 Vértő honvágy 's bús szerelem ;
 Szemem minden felhőt kisére ,
 Irigy valék minden szellőre ,
 Melly rózsás illattal tele
 Pályát kelet felé lele.

Sohajtozám : derűl-kí bennem.
 Kinos homály, enyhűlj te szív,
 Ott sem hagyott lángod pihennem,
 Van itt is a' mi kedvre hív!
 De képzetim folyton vezettek,
 Lengvén a' honcsillag felettek,
 A' távolig 's a' múlt felé,
 Búmat minden nap érlelé.

Eget 's földet kérék, miattam
 Nem indúlt-meg sem föld sem ég,
 'S ím' bánatomban elhervadtam,
 Majd hant alá borít a' vég.
 'S dombján a' csendes énekesnek
 Keletről lágy szellők röpesnek,
 De azt meg nem tudhatja más,
 Zúg e' köztök egy sóhajtás?

ZRÍNYI' DALA.

Szobráncz, Julius. 1830

Hol van a' hon, mellynek Árpád' vére
 Győzelemben csorga szent földére,
 Melly nevével hév szerelmet gyújt;
 'S messze képét bújdosó magzatja,
 Még Kalypso' keblén is siratja,
 'S kart feléje búsan vágyva nyújt?

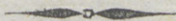
Itt van a' hon, ah nem mint a' régi,
 Pusztaságban nyúlnak-el vidéki,
 Többé nem győzelnek' honja már;
 Elhamvadt a' magzat' hő szerelme,
 Nincs magasra vívó szenvedelme,
 Jégkebelben fásult szívet zár.

Hol van a' bércz , és a' vár fölette ,
 Szondi mellynek sánczait védlette ,
 Tékozolva híven életét ;
 Honnan a' hír felszáll , 's arczulatja'
 Lángsugárit távol ragyogtatja ,
 'S fényt a' késő századokra vét ?

Itt van a' bércz , 's omladék fölette ,
 Melly a' hőst és hírét eltemette ,
 Bús feledség hamván , 's néma hant ;
 Völgyben ül a' gyáva kor 's határa'
 Szűk köréből őse' saslakára
 Szédeleg ha néha felpillant.

És hol a' nép , melly pályát izzadni ,
 'S izzadás közt hősi bért aratni
 Ősz atyáknak nyomdokin tanúlt ;
 'S szenvedett bár , 's bajrol bajra hága ,
 Hervadatlan volt szép ifjusága ,
 A' jelenben mult 's jövő virúlt ?

Vándor állj-meg ! korcs volt anyja' vére ,
 Más faj állott a' kihúnyt' helyére ,
 Gyöngé fővel , romlott , szívtelen ;
 A' dicső nép , melly tanult izzadni ,
 'S izzadás közt hősi bért aratni ,
 Névben él csak , többé nincs jelen.

KÖNYCSEPP.

Cseke. Januar. 17d. 1831

Csöndes ifjú járdal andalogva,
 Andalogva szent berek' homályán,
 Száll feléje nyögdelő szelecske,
 'S bíborajkán végig elsuhanva
 Tiszta csöppet harmatoz-le hűsen.

„Honnan, honnan nyögdelő szelecske?
 Nem derül most hajnal rózsaszínben,
 Esti fény sem bíboroz tetőket,
 Lángfolyamban úszik a' nap ott fenn,
 Dél' hevétől rekken a' meleg táj;
 'S szárnyad íme tiszta csöpp' ezüstjét
 Harmatozva lebben-el körülöm!”

És felelt a' nyügdelő szelecske :
 „Mentem én keresni dél' hevében
 Rózsabokrot balzamernyejével,
 És alatta leltem gyöngé lyánykát,
 Gyöngé lyánykát űlni könnyel áztan,
 Szánakozva röpdezék feléje,
 'S megfüredtem könye' tengerében.”

Szóla 's ment a' nyügdelő szelecske ;
 És az ifjú' szíve kezd dobogni,
 'S bíborajkán a' csöpp égni kezdett,
 Égni kezdett, bár leszálla hűsen.

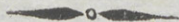
BÚSAN CSÖRÖG.

1831.

Búsan csörög a' lomb ,
 Mert fú szél ;
 Sűrűn dobog e' szív ,
 Mert búm kél.
 Karpát' kebeléből
 A' szél fú ;
 Tőled szerelem jön ez éjeli bú.

Lyány sziklakemény , lyány
 Csillagszép ,
 Nem látod-e kínom' ,
 Melly dúl 's tép ?
 Nem szánod e' kínom' ,
 Melly tép 's dúl ,
 'S felforrva szememben ez arczra lehúll ?

Hajh rózsá, piroslik
Lángorczád,
Jer, könye szememnek
Forrjon rád!
Hervadva hevétől,
Melly áltfut,
Majd adsz temetőmre halottkoszorút!

HUSZT.

Cseke. Decemb. 29d. 1831.

Bús düledékeiden, Husztnak romvára, megállék ;
 Csend vala , felleg alól szállt-fel az éjeli hold.
 Szél kele most , mint sír' szele kél ; 's a' csarnok' elontott
 Oszlopi közt lebegő rémalak inte felém.
 És mond : Honfi mit ér epedő kebel e' romok' ormán ?
 Régi kor' árnya felé visszamerengni mit ér ?
 Messze jövővel komolyan vess üszve jelenkort ;
 Hass , alkoss , gyarapíts ; 's a' haza fényre derül !

MÁRIA THERÉSIA.

Cseke. Decemb. 30d. 1831.

Sír vala gyöngé fiát dobogó kebelére szorítván,
 'S álla borúlt napként Mária népe között.
 Sírjon-e, mond a' büszke Magyar, Fejedelme Magyarnak?
 Sírjon-e kit nagy nép' szent koronája fűdez?
 'S lángjai közt nem kérd ő multkori sérvet, ülő kint;
 Halni rohan, küszd, győz; 's Mária védve vagyon.

TÁVOZÁS.

Cseke. Decemb. 30d. 1831.

Lengve sötét part' árnyai közt a' csolnak amott száll;
 Nyúgoti fenyvek alól szél 's hab utána rohan.
 És a' lyányka halad, 's végbúcsút intve kezével
 Alkonyi csillagként messze homályba letűn.
 Szálljatok ah kegyyel, habok' istennéji, körülé,
 'S hozzátok szeliden hű kebelemre megént!

MUNKÁCS.

Csúcs. Decemb. 30d. 1834.

Hol fejedelmi terem fogadott fejedelmi lakókat,
'S küszde nemes harcot Zrínyi' leánya soká;
Bérczedet, ó Munkács, keserű gond űli, lebegvén
Rémalakok szomorún a' fogoly' álma fölött.
Büszke tekintettel mit nézz a' síkra le bús lak?
Jón az utas, lát, 's fut messzekerülve tovább.

V É S Z.

Cseke. Januar. 26d. 1832.

Bús vihar kél, duzzad a' hab,
 Vízközépen csolnakom;
 Isten hozzád, messze kék part!
 Isten hozzád, hű lakom!
 És te lyányka légy szerencsés,
 Kit más boldog' karja bír!
 Szikla 's örvény én körülém,
 'S hullám közt vár pusztá sír.

Bús vihar zúg, harsog a' hab,
 De szívemben néma csend;
 Mellyen vad ború sötétlik,
 Mellyre fény már nem dereng.
 Itt tekintek a' vizekbe
 Mélyen, tompán, hidegen;
 Kín és kény, és föld és élet
 Olly üres, olly idegen!

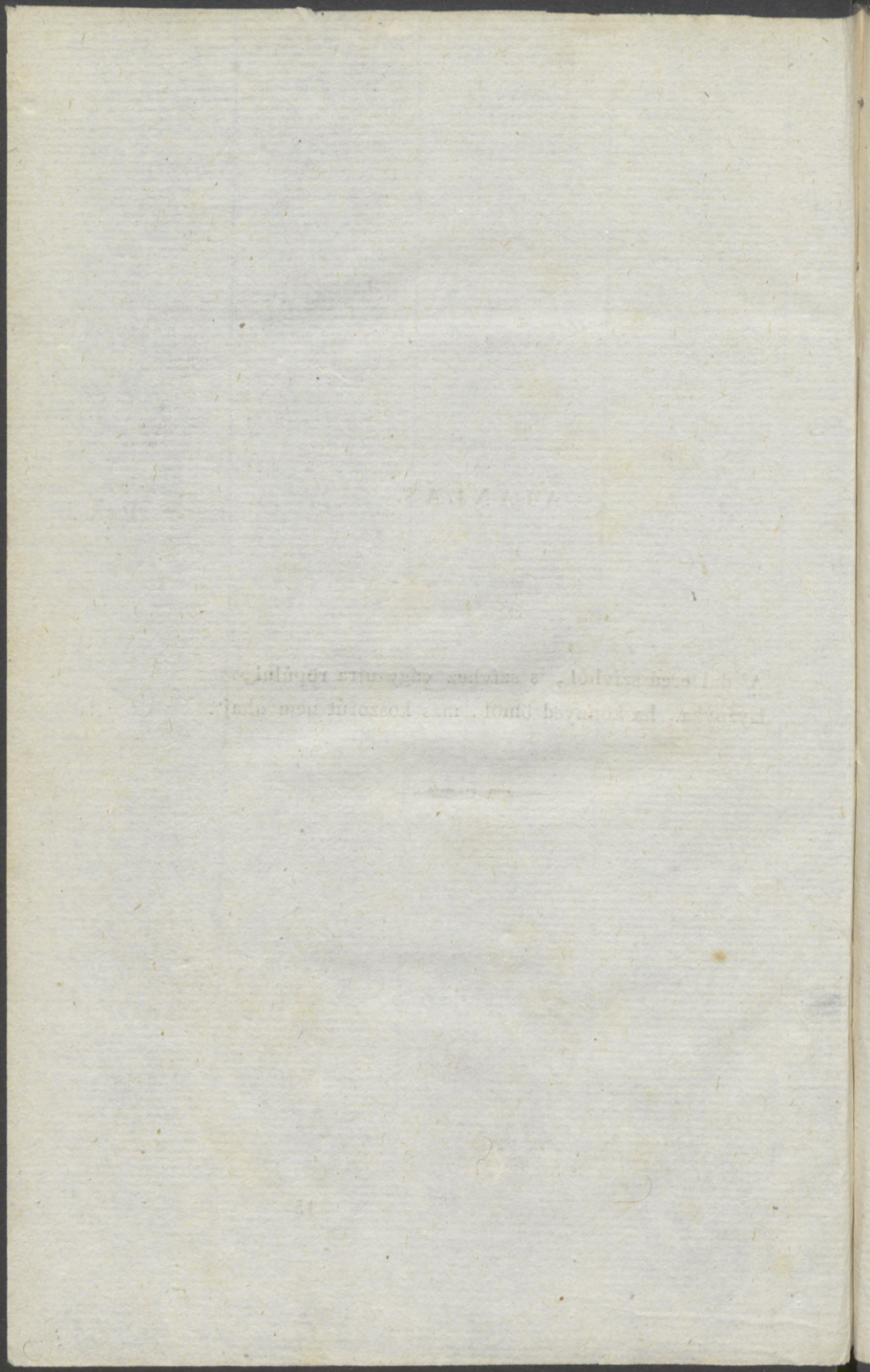
Szikla rendít, nyíl az örvény,
Szállj fenékre csolnakom!
Fennzajong bús tenger' árja,
Lenn ezüsthab hű lakom.
Majd a' vándor vész között jár,
Kormányán kétségben ül,
Nem sejdítve, hogy hajója
Enyhe sír fölett röpül.

AJÁNLÁS.

A' dal ered szívből, 's szívhez vágy ujra röpülni,
Lyányka, ha könnyed ömöl, más koszorút nem ohajt.

KAZINCZY.

Pest, September 8d. 1832.

Sírba Kazinczy leszállt; 's későn fakad érte hevítvén

A' remegő könnycsepp harmatozó szemeket.

És fölkel hideg álmól bús árnya sötétén,

'S rémletes arczával dombja' fölébe leül.

Nemzetemért e' szív tettel bizonyíta szerelmet,

Szóll keserűn, 's a' díj köny leszen érte csupán?

TISZTÚJÍTÁS.

Nagykároly. October' 15d. 1832.

„Mért sereglesz hű Nemesség?

Mért e' víg indulat?

Ünnep ez tán, mellyre kebled

Édes lángra gyúlad?"

Vándor, a' volt tiszti karnak

Vírad búcsunapja,

És kormányát a' szabad nép

Még ma másnak adja.

„Bár ne szálljon, hű Nemesség,

Bánat a' cserére!

'S győzelemben kit vezetsz föl

Honnod' őrhelyére?"

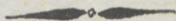
Azt, ki lángszerelmet ígér

Népnek és hazának;

Azt, ki ránk mosolyg szelíden,

'S nyér szüvet magának.

„Éa te nem félsz, hű Nemesség,
Hogy kerülsz igába,
’S a’ szelídnek még nyakadra
Hág-fel büszke lába?’’
Vándor, érttünk hajh ne búsulj,
Kurta szám a’ három,
’S három év ha lassan elfoly,
Törve minden járom!

 Á T O K.

 1 8 3 2.

A' Dalköltőn fekszik átok,
 Szívén lelkén vad ború,
 Szép leányim őt hagyjátok,
 Ég föld néki szomorú
 Égben honját elvesztette,
 Földön nem lel mást helyette,
 Fürtein kín a' koszorú.

Mennyet ígér lángszerelme,
 Hajh de búsat, melly ont vést;
 Édes hangba foly gyötrelme,
 Mégis lelket tép, emészt.
 Álmodt űz, 's mert nem találja,
 A' valót 's jelent utálja,
 Kényben nem vesz 's nem hagy részt.

Hajnalán rózsás tavasznak
 Télvihart épedve zeng,
 'S majd ha lomb 's virág elaszna,
 Zöld ernyők után eseng.
 Hölgy miatt küszd, nyerve díja,
 'S íme most száz kétség víjja,
 Sóhajtása messze leng.

Vészes égnek néz alatta:
 Hű fedélhez merre jut?
 'S hű fedél ha befogadta,
 Számüzttként vissza fut.
 Fényben nyíl előtte pálya,
 'S hátra készti zord homálya,
 Hol vadonba tér az út.

A' Dalköltőn fekszik átok,
 Kedv 's remény hijában int;
 Szép leányim őt hagyjátok,
 Elhagy ő is bűt és kint,
 Majd ha dombja' zöld hantjára
 Milliom csillag' sugára
 Csendes éjben letekint.

I N T É S.

1 8 3 2.

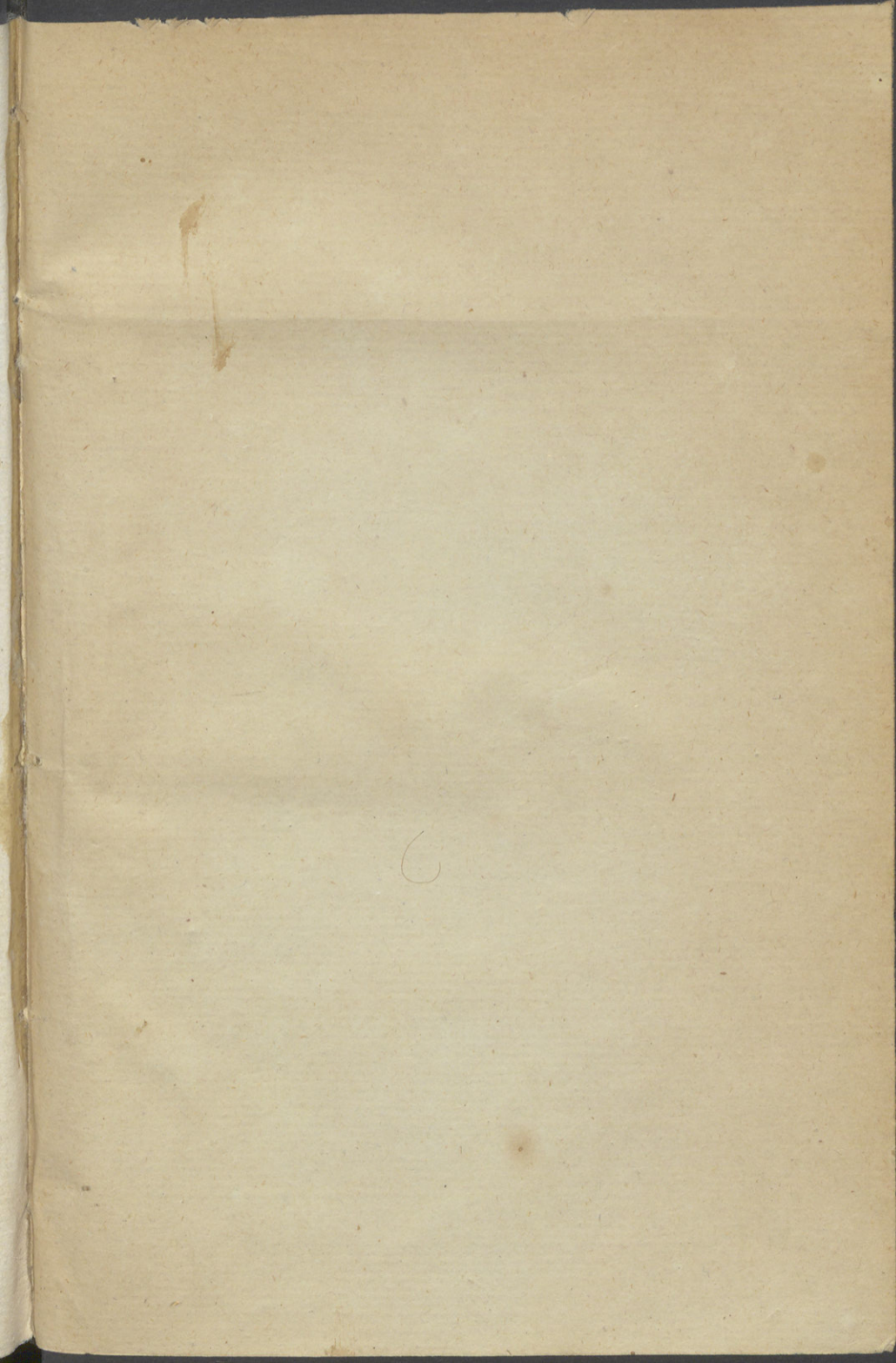
Zeng hazát és zeng szerelmet,
 Magyar hű nép, a' lant;
 O ne bánd, ha lány hangjától
 Szíved meg megdobbant!
 És ne bánd, ha lány hangjától
 Szívedre bánat gyűl;
 Mélyen Az tekint magába,
 Ki bús érzésben ül.

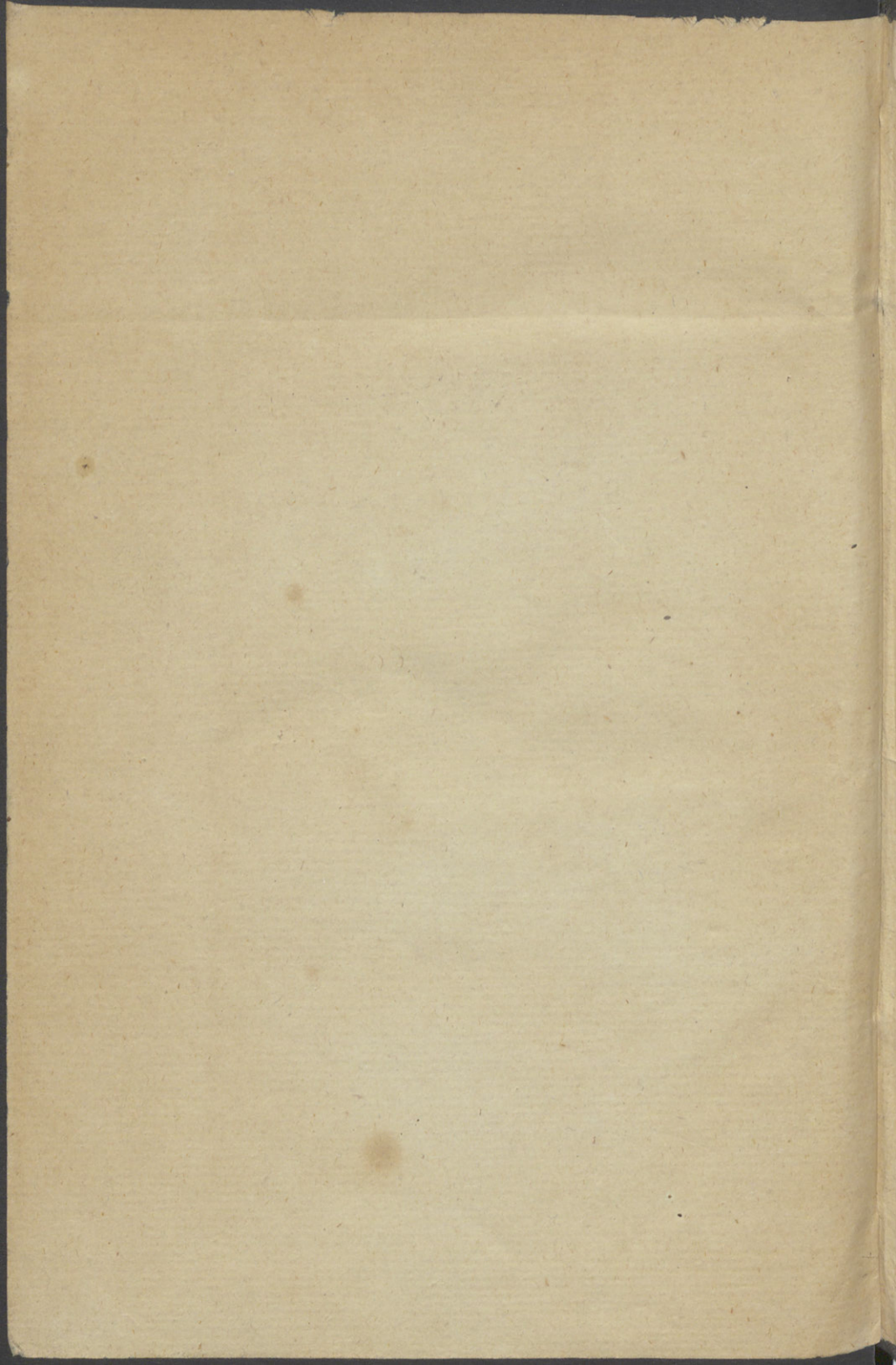
Jer, borulj el csendes órán,
 Multrol jövőig hass;
 Vágyva pillants-fül, magasra:
 Mint naphoz küszdő sas.
 Vágyva pillants fül, magasra,
 Im itt, a' mi fen tart:
 Könny a' szemben, láng a' mellyben,
 'S a' kézben ősi kard!

T a r t a l o m.

	L a p.
Búcsú B... től	1
Végnyúgalom	3
Kívánság	5
Phantasia	7
Kedves' sírja	9
Szemerémhez	10
Genius száll...	17
Sappho után	19
Minden órárn	21
Veszteség	24
Ajánlás	25
Sappho után	26
Demokritos' sírján	27
Ohajtás	28
Hiacynthus	29
Tiszták, miként...	30
Sappho után	33
Egy ifjú' sírján	35
Rádaynak sírján	36
Egykor homályos...	37
Jegyváltó	39
Ábránd	41
Ideál	43
Édes kín	46
Élet	47
Laurához	49
Vilma' emlékkönyvébe	51
Küzdés	53
Róza	56
Rákos' nymphájához	59
Tudatlanság	62
Bor - király	63
Elfojtódás	64
A' lyány' dala	65
Hol a' virány...	67
Lyány ült...	69
Rény	71
Fejdelmünk haj...	75
Képzülethez	78
Szép lenka	81
Rákos	85
Bú kél velem	88
Dobozi	90
Talányok I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX.	97—105
Bordal	100
Csolnakon	109
Ki búban ül	111
Hymnus	113

	L a p.
Remete	117
Vanitatum vanitas	121
Panasz	125
Vérmenyekző	127
Zápor	136
Zsarnok	138
Lotti	140
Tanács	141
Igazság	142
Remény, emlékezet	145
A' nyugtalan	147
Endymion	149
Berkemhez	153
Vigasztalás	143
Esti dal	156
Emlék	158
Áldozat	159
Holdhoz	160
Jennyhez	162
Echo	163
Drégel	164
Szerelemhez	165
Alkonyi dal	167
Rév előtt	169
Hozzá	170
Derű	172
Balassa	173
Hervadsz...	174
Költő	176
Vándor remény	178
Ültem én...	179
Hév naptól...	180
Vágy	182
Pipadal	184
Vándor	187
Honvág és szerelem	189
Zrínyi' dala	191
Könycsepp	193
Búsán csörög	195
Huszt	197
Mária Theresia	198
Tavozás	199
Munkács	200
Vész	201

D. 206:4

DÍSZMŰVEK

ÉS E KÜLÖNGYŰJTEMÉNYBE
SOROLT MÁS KIADVÁNYOK
A KÖNYVTÁRI SZABÁLYZAT
RENDELKEZÉSEI SZERINT
HÁZI HASZNÁLATRA CSAK
IGAZGATÓI ENGEDÉLLEL
ADHATÓK KÖLCSÖN

